

LJUSTEKNIKENS GRUNDER

DEL ELVA

Innehåll: ANDRATRIADEN (45:4, 46:1, 47:1) OCH ESSENTIALVÄRLDEN (46):
*11.1 Andratriadens departement. 11.2 Essentialvärlden. 11.3 Hur de lägre solsystem-
världarna förses med energi. 11.4 Sambandet mellan essentialvärlden (46) och fysiska
etervärlden (49:4). 11.5 Sjuklotet är andrajagens medvetenhets- och arbetsfält.*
ESSENTIALMEDVETENHETEN SÅSOM INTELLIGENS: *11.6 Andratriadmedvetenheten
såsom högre intelligens. 11.7 Monadens förvandling till andrajag är ett led i solsystemiska
intelligensutvecklingen. 11.8 Augoeidernas betydelse i planetariska, solsystemiska och
kosmiska sammanhang. 11.9 Det essentiala yttrar sig såsom god intelligens. 11.10 Essentiala
intelligensens tillämpning. 11.11 Några kännetecken på essentialt inspirerad intelligens.*
SAMVETE: *11.12 Rättsuppfattning. 11.13 Vad är samvete? 11.14 Buffertar. 11.15 Att väcka
samvetet. 11.16 Att förbereda för stunder av samvete. 11.17 Metanoia.* SÄRSKILDA
ÖVNINGAR I LJUSTEKNIK, DEL TVÅ: *11.18 Frömeditation "Jag är monaden, suverän
i alla mina höljen". 11.19 Frömeditation "Förbindelsen med mig själv den jag är
i framtiden". 11.20 Långa tanken om att arbeta på att bli ett andrajag.*

ANDRATRIADEN (45:4, 46:1, 47:1) OCH ESSENTIALVÄRLDEN

11.1 Andratriadens departement

¹Andratriadens departement är inte nödvändigtvis något av de tre större (1–3), utan kan vara något av de fyra mindre (4–7). Tredjetriadens departement är dock alltid något av de tre större. I vårt nuvarande solsystem, där det emotionala (48) och det essentiala (46) förhärskar, tillhör flertalet människors tredjetriader andra departementet.

²Att andrajag (46-jag och 45-jag) kan tillhöra något av alla sju departementen beror på två faktorer:

³1. Vart och ett av de tre större departementen har sina sju underdepartement, motsvarande de sju huvuddepartementen.

⁴2. Många andrajag övergår från ett departement till ett annat, allteftersom behov därav uppstår och arbetet så kräver. När detta sker, föranleder det en omorganisation inom planethierarkin.

⁵Också när ett andrajag eller ett tredjejag lämnar planethierarkin för att arbeta annorstädes, nödvändiggör detta ofta en fullständig omorganisation och antagning av nya medlemmar till planethierarkin. Ifråga om departementen handlar det om monadernas evolution inte enbart i vår planet utan i hela solsystemet, där vår Jord innehar en visserligen nödvändig men likväl blygsam ställning (HTL: Tellus är snarare "slaskhinken", "helvetet").

⁶Andratriadens departement är en direkt spegling av tredjetriadens och är beroende av den enhet i andratriaden (45:4, 46:1 eller 47:1) som monaden för tillfället har lättast för att använda. Detta måste så förstås att detta departement har sitt kraftcentrum än i 45:4, än i 46:1 eller 47:1. Andrajaget är därför i sitt tillfälliga uttryck avgjort antingen superessentialt, essentialt eller kausalt. Vart och ett av dessa tre speglar i sin tur alla tre, så att det finns sammanlagt nio uttrycksmöjligheter för monaden i andratriaden: 45–45, 45–46 och 45–47; 46–45, 46–46 och 46–47; 47–45, 47–46 och 47–47. Detta innebär att vart och ett av de tre större departementen i samband med andrajaget kan delas i tre delar, ett föga beaktat faktum.

11.2 Essentialvärlden

¹Essentialvärlden är den värld, i vilken individen med bevarad jagidentitet gör sitt inträde i tillvarons medvetenhetsaspekt. Tillvarons tre verklighetsaspekter ter sig totalt olika i de olika världarna i kosmos. Materien, som är bäraren av medvetenheten och utgör materialet för

materieenergin (och detta i alla världar), förlorar sin dittills stora betydelse för dem som lever i tillvarons medvetenhetsaspekt. För essentialjaget förefaller de fyra lägsta atomslagen vara enbart robotmaterial, lydande essentialmedvetenhetens minsta vink.

²Denna robotmaterial möjliggör de företeelser i skeendet som man ansett orsakade av mekaniska eller finala energier: de mekaniska efter materie- och rörelseaspekternas naturlagar; de finala (ändamålsenliga) efter medvetenhetsaspektens livslagar.

³Essentialvärlden kallas fullkomliga visdomens och kärlekens värld.

⁴Essentialvärlden, både den kosmiska (22–28) och den solsystemiska (46), är den stora mötesplatsen. Där möts olika slags grupper, icke för att bilda en enda enhet, utan för att bilda gruppgemenskaper. Detta beror på att essentialvärlden är den värld som är mest ägnad åt de planetariska kollektivväsendenas expansion.

⁵Det som sagts om den fjärde solsystemiska etern (49:4) kan utvidgas till att gälla även den fjärde kosmiska etern (46), till exempel vad avser den violetta färgen. Den violetta färgen markerar slutet av en cykel och början av en ny. Essentialvärlden (värld 46) präglas på ett egenartat sätt av den violetta färgen, och sjunde strålen har ett särskilt samband med essentialvärlden.

⁶Visserligen finns alla strålarna och därmed alla färgerna i alla världarna, men likafullt är någon av de sju planethärsarna företrädesvis verksam i en av de sju solsystemvärldarna (43–49). Av detta kan man dra slutsatsen att planethärsarens inflytande enligt minsta motståndets lag finner lättast utlopp i någon av de sju världarna men att det naturligtvis gör sig gällande i alla världarna.

⁷Också planetväsendet har sina sju centra, bestående av själv- och gruppmedvetna evolutionsmonader, alltså med åtminstone aktiv 46-medvetenhet. Dessa centra består följaktligen av kosmisk eterisk materia (43–46). I en ännu större skala kan man med uttrycket ”planethärsarens sju centra” mena planetkedjans (sjuklotets) sju klot med ingående kollektiv av involutions- och evolutionsmonader.

⁸Liksom hos de flesta människor eterhöljet består av 49:4, består eterhöljet hos fyra av de sju planetariska kollektivväsendena av fjärde slagets kosmisk eter, essentialmaterial (46).

⁹De sju stora 46-centren i vårt 49-klot ingår såsom lägsta ”ashramer” i vår planethierarkis sju departement. När monaden blir 46-jag, ingår den såsom medlem i något av dessa sju.

11.3 Hur de lägre solsystemvärldarna förses med energi

¹Människans världar (47–49) förses med energi enligt följande:

²Fysiska världen (49) förses med energi via planetens eterhölje (49:1-4), kausal-mentalvärlden (47), superessentialvärlden (45) och manifestalvärlden (43). Dessutom kommer genom solhärsarens kosmiska fysiska triadatom (43) energi från de kosmiska världarna.

³Emotionalvärlden (48) förses med energi via essentialvärlden (46), submanifestalvärlden (44) och kosmiska emotionalvärlden (36–42).

⁴Kausal-mentalvärlden förses med energi via superessentialvärlden (45), manifestalvärlden (43) och kosmiska kausal-mentalvärlden (29–35).

⁵Dessa människans världar kan betraktas såsom manifesterande två slag av kraft: 1) en kraft som tenderar till differentiering, såsom i kausal-mentalvärlden (den potentiella separationens värld) och fysiska världen (den aktuella separationens värld); 2) en kraft som tenderar till enhet, såsom i emotionalvärlden och essentialvärlden. Det måste ihågkommas att vi betraktar kraften såsom den genomströmmar eller genomtränger involutionsmaterien. En antydning om sakernas verkliga tillstånd ligger i upplysningen om att människans emotionalhölje för närvarande är positivt till fysiska världen, negativt till mentalvärlden och positivt till essentialvärlden. Efter hand som evolutionen framskrider, bör emotionalhöljet bli positivt till mentalvärlden och alltså opåverkligt för tankeströmmar och mentalvärldens separativa processer men negativt till essentialvärlden och alltså mottagligt för dennas krafter. När emotionalhöljet nått jämvikt och dess krafter sålunda blivit jämnt balanserade, bör det bli enbart förmedlare av energi från essential-

världen, fjärde kosmiska etern, via fjärde solsystemiska etern (49:4) till organismen.

11.4 Sambandet mellan essentialvärlden (46) och fysiska etervärlden (49:4)

¹Liksom människans organism i dess tre aggregationstillstånd – fast, flytande och gasformigt – ”icke betraktas såsom en princip”, det vill säga är för sin rörelse och medvetenhet helt och hållet beroende av eterhöljet, varför eterhöljet anses såsom ”den fysiska principen”, så gäller motsvarande i kosmisk betydelse i solsystemet: det kosmiska fasta (49), flytande (48) och gasformiga (47) anses icke utgöra en princip, utan solsystemet egentligen äga en princip först i värld 46. Därmed menas att de energier, som med nödvändighet måste vitalisera de tre lägre världarnas materia, strömmar ur centra som finns i värld 46. De sju heliga planeterna består av 46-materia, och de är höljen till de sju planetariska kollektivväsendena, vilka normalt fungerar i värld 46. När människan förvärvat 46-medvetenhet, har hon höjt sin medvetenhet till att ingå i planetväsendet. Detta gör hon vid fjärde initiationen, den frigörande initiationen; så kallad, eftersom monaden då blir ett andrajag efter att ha varit ett förstajag, frigöres från inkarnationstvänet och har slutskördat sin sådd från människoriket.

²När människan börjar att i ringa mån samordna sitt embryoniska 46-hölje eller, annorlunda uttryckt, när hon utvecklat förmågan att om så blott något kontakta 46-medvetenheten, börjar hon samtidigt förvärva förmågan att medvetet gå ut genom eternätet i fysiska världen. Senare kan hon gå ut genom motsvarande nät i emotionalvärlden och slutligen genom mentalvärldens eternät i 47:4. (Observera att atomslaget och molekylarslagen i varje solsystemvärld har med de fysiska analoga beteckningar: 48:7 kallas ”fast”, 48:6 ”flytande”, 48:5 ”gasformigt” och 48:1-4 ”eteriska”; också 47:7 kallas ”fast” etc.) Detta leder slutligen till funktionsduglighet i kausalhöljet, förmågan att leva i detta hölje självmedvetet och självaktivt.

³En människas etercentra utgör sammantagna en liten ”energienhet”. Hon ingår i en grupp människor, och dessas ”energienheter” utgör sammantagna ett kronblad i det centrum en ännu större grupp utgör. Ett dylikt gruppcentrum utgör i sin tur ett kronblad i ett visst planetariskt centrum, som är ett kraftcentrum hos planethärskaren. Här måste emellertid ihåggas att människans etercentra inte tillhör samma värld som planethärskarens eteriska centra. Människans eteriska centra finns i fjärde solsystemiska etern (49:4), medan planethärskarens eteriska centra finns i fjärde kosmiska etern (46). Det är först när individen blivit 46-jag, som hans energi ingår i det planetariska centrets energi i dess egen värld. Planethärskarens kosmiska eteriska centra (46) överför och förvandlar energi och står i samma förhållande till honom som människans eteriska centra (49:4) står till henne.

11.5 Sjuklotet är andrajagens medvetenhets- och arbetsfält

¹46-jagets förmåga av icke-identifiering med de sju departementsenergierna medför även förmågan att fritt röra sig inom och mellan vårt sjuklots sju klot, vart och ett bestämt av sin departementsenergi. 46-jaget ser dessa klot huvudsakligen icke såsom materieförmer utan såsom medvetenhetskollektiv av involutions- och evolutionsmonader, fält för gemensamt arbete och tjänande, studium och forskning. För 46-jaget är hela sjuklotet ett enda kollektivväsen utan de inre skrankor och hinder som de ingående sju klotens periferier reser för lägre slags jag.

²I ett sjuklot är klot 1 yttersta abstraktionens och upprinnelsens klot. Det är det klot, där manifestationen tar sin begynnelse. Klot 2 är det första klot, där det planetariska kollektivväsendet inkarnerar. Klot 3, 4 och 5 är de klot, genom vilka planetväsendet manifesterar sig äga mentalprincipen. Klot 6 och 7 är de klot, genom vilka kollektivväsendena manifesterar essentialmedvetenheten genom former, som byggs med kausalmedvetenheten (47:1).

³Monaden vinner gradvis den kontroll över medvetenheten att den kan rikta denna och spela på de sju centren liksom en musiker använder musikens sju toner. Det är alltså först 46-medvetenheten, som kan använda alla sju mänskliga typenergierna, departementsenergierna, på sådant sätt att medvetenheten icke är identifierad med någon av dessa sju. Detta är inte

möjligt för kausalmedvetenheten, som fortfarande är sin typ. Med detta sammanhänger att i ett lägsta sjuklot, såsom vårt, vart och ett av de sju kloten har sin egen kausalvärld, medan däremot värld 46 är gemensam för hela sjuklotet. Sjuklotets sju klot representerar ju de sju typerna eller departementen. När monaden nått detta resultat, kan den börja öva sig i mer omfattande fokuseringar och måste lära sig att draga tillbaka självmedvetna uppmärksamheten till 46-höljet och därifrån omrikta sina energier.

⁴Allteftersom den invigde erövrar 46-medvetenheten, kommer han intuitivt till insikt om de sju solsystemiska departementens olika karaktärer, deras ”färger”. Dessa karaktärer beror på de olika planetväsendenas psyke, och därmed kan deras kosmiska emotionala (36–42) natur något studeras av den invigde tack vare den direkta förbindelsen mellan 46 och 36–42. Denna kosmiska emotionala natur har en inverkan på planeternas emotionalvärld och på fysiska världens flytande delar.

⁵Ett annat viktigt faktum att begrundas i samband härmed är att medvetenheten i atomslagen 47–49 är åtkomlig först för 46-jaget, det vill säga först för individen såsom medlem av det planetariska kollektivväsendet.

ESSENTIALMEDVETENHETEN SÅSOM INTELLIGENS

11.6 Andratriadmedvetenheten såsom högre intelligens

¹I *mentalvärlden* yttrar sig intelligensen såsom människans förmåga att välja den form, genom vilken hon skall manifesteras, hennes förmåga att anpassa sig till mentala förhållanden, att utnyttja dem för att kontrollera de lägre formerna, förverkligandet av ändamål genom emotional- och eterhöljerna, den förvandlande kraft som ur de tre lägre medvetenhetsslagen låter en högre medvetenhet, kausalmedvetenheten, födas.

²I *kausalvärlden* yttrar sig intelligensen såsom den kausalt medvetna monadens förmåga av urskillning beträffande tid och rum i världarna 47–49, anpassning av materien och omständigheterna till de särskilda behoven i enlighet med skördelag och ödeslag, det intelligenta ändamål som ligger bakom varje tagande av fysisk form; monadens övergång till andratriaden, till att börja med fungerande i kausalhöljet, med resultatet att monaden lämnar livet i världarna 47–49 för att i stället såsom 46-jag leva i värld 46. För att åstadkomma denna övergång måste kausaljaget 1) bygga ut kausalhöljet, 2) kunna medvetet styra eter-, emotional- och mentalhöljerna, 3) överbrygga gapet mellan kausalhöljet och andratriadens mentalatom (byggandet av antakarana). Det fulländade kausaljaget på väg att bli essentialjag kan medvetet behärska alla atomerna i sina fysiska höljen.

³Kausalmedvetenhetens (47:1) utmärkande egenskap är förmågan att skilja mellan: jag och icke-jag; högre och lägre (materia, medvetenhet och energi); atom- och molekylarmateria; de olika slagen av atommateria i solsystemet; vibrationer som alstras av viljan, verkar genom medvetenheten och energiserar materien; olika slags former i varje slags existens.

⁴I *essentialvärlden* (46) yttrar sig intelligensen såsom förmågan att urskilja mellan essentialt och kausalt och draga slutsatser oberoende av mentalhöljet och fysiska hjärnan, anpassning till planethierarkins plan såsom de esoteriska lärarna (45-jag) framlägger den och mottagligheten för de inspirationer som utgår från planetariska kollektivväsendet, den målmedvetenhet som avgör valet av arbetsfält (ett val som icke bygger på önskan utan på kunskap), den medvetna förvandling 46-jaget företar sig i utvecklingsarbetet med sikte på erövring av 45- och 44-medvetenheten.

⁵Essentialmedvetenhetens (46:1) utmärkande egenskap är enhet, vilken visar sig i visdom som verkar genom enhet och frambringar enhet mellan alla jag, gruppsammanhållning, essentiala egenskaper och effektivt arbete för medvetenhetsutveckling, vilket är det grundläggande i hierarkiskt arbete.

⁶Superessentialmedvetenheten (45:4) använder viljeaspekten, vilkens utmärkande egenskap är den sammanhållande kraft som ständigt håller siktet inställt på väsendets mål och arbetar

mot detta genom enhet i materiens former.

⁷Den högre medvetenhet, som blir resultatet av intelligensutvecklingen, nämligen andrajags-medvetenheten, använder det kausala (47:1) i allt som rör materiaspekten, det essentiala (46:1) i allt som rör medvetenhetsaspekten och det superessentiala (45:4) i allt som rör dess eget väsen, allts innersta väsen och jaget såsom vilja. Mentalhöljets ändamål är att bli en förmedlare av kausalideer. Emotionalhöljets ändamål är att på motsvarande sätt bli en klar spegel för essentialideer, vilka når höljet genom vissa av kausalcentrets kronblad och triadens emotionalatom.

11.7 Monadens förvandling till andrajag är ett led i solsystemiska intelligensutvecklingen

¹Alla sju parallelelutionernas monadkollektiv erhåller sin främsta drivkraft från kosmiska emotionalvärlden (36–42). De är också uttryck för vibrationer, som utgår från andra bladkretsen i solhärskarens kosmiska kausalcentrum (29–31). De är därför allesamman uttryck för solhärskarens kärlek–visdom–natur, och det är därför som 46-energi finns i varenda atom. Ty denna 46-energi är blott ett uttryck för det kosmiska essentiala, 22–28, en energi som utgår från det kosmiska kollektivväsen, vari vårt solsystemväsen ingår. Denna solhärskarens kosmiska kärlek–visdom är drivkraften till hans självuppoffring, grunden till solsystemets manifestation. Varje steg individen tar på lärjungaskapets och initiationernas väg fördjupar ytterligare hans förståelse av detta faktum. Enbart kunskap, resultatet av öppnandet av kausalcentrets första bladkrets, räcker inte för denna förståelse, utan också andra och tredje bladkretsarna måste ha öppnats.

²Intelligensutvecklingen i människans världar har solsystemiskt sett såsom mål att solhärskaren tar den önskade kontrollen över sitt kosmiska grovfysiska hölje (47–49). När detta mål nåtts, har de förutvarande människorna blivit 46-jag, verkande i värld 46, och nått sitt mål har också de devaer som utgör mentalhöljets centra.

³Monaderna övergår till femte naturriket genom att förbättra, höja intellektet, urskillningsförmågan.

⁴När monaden blir 46-jag, har den till fulländning utvecklat medvetenheten i de tre lägre atomvärldarna (47–49). Monaderna har då nått den ståndpunkt i evolutionen, där det planetariska kollektivväsendet började sin manifestation i solsystemet. Monaderna har då till sin kausala medvetenhet lagt essential, syntetiserat tredje till sjunde departementens energier och börjat låta denna syntes uppgå i en högre, andra departementets.

⁵Från människorikets synpunkt handlar det om att de nuvarande människomonaderna – de blivande andrajagen – samtidigt som de förvärvar det högre intellektet också förvärvar begynnande gruppmedvetenhet. Detta arbete sker genom lärjungaskapet och initiationerna. Det sker genom att det mentala ersätts med det kausala och det kausala kompletteras med det essentiala, sedan det superessentiala. Tre stadier kan urskiljas: aspirantskapet fram till första initiationen, det lägre lärjungaskapet fram till tredje initiationen, det högre lärjungaskapet fram till femte initiationen. Efter femte initiationen, såsom 45-jag, är monaden självmedveten i världarna 45–49 och även i det planetariska centrum, vari den ingår såsom del.

⁶Av särskilt intresse i detta sammanhang är de kausal–mentala egenskaper och förmågor som hjälper människomonaden att erövra det essentiala.

⁷Intelligens och skörd är verkligheter, som ej kan förstås, förrän essentialmedvetenheten blivit allmännare aktiverad. Dessförinnan är även kausalmedvetenheten ett hinder för förståelsen.

⁸Först när essentialmedvetenheten aktiverats, kommer människan att kunna förstå intelligensens betydelse. Detta helt enkelt därför att det är i kosmiska kausalvärlden (29–31) och kosmiska essentialvärlden (22–28), som solhärskaren utarbetar sin intelligenta avsikt. Denna intelligenta avsikt nerdimensioneras efter hand i evolutionen till solsystemiska kausalvärlden (47:1-3) och tar konkret form i mentalvärlden (47:4).

⁹Uppoffring, tjänande, magnetism, gruppens framåtskridande, avvisande av det sämre – dessa är blott otillräckliga termer, som alla avser den sanning som säger att solhärskarens hela

liv och uttryck blir möjligt och hans avsikt uppenbaras först när han fört varje monad till självförverkligandets stadium och därefter vidare till det stadium, där monaden offerar det förverkligade särjaget till förmån för ett större jag, enhetsjaget, kausaljaget blir 46-jag, så att solsystemregeringens plan fullgöres.

¹⁰Av de sju 49-kloten är det endast i Merkurius och Venus, som intelligensutvecklingen nått så långt att det kausal-mentala är i färd med att behärskas av essentialt. När 60 procent av de självmedvetna monaderna (människor och devaer), vilka sammansätter en planethärskares höljen, har förvärvat åtminstone något mått av subjektiv kausalmedvetenhet ("inträtt på vägen"), inleds förvandlingsprocessen. Då är det mentala inte längre "verklighetens dråpare", det vill säga står inte längre hindrande i vägen för högre medvetenhetens aktivering utan är ett redskap för skapande verksamhet.

¹¹Essentialmedvetenheten kommer att gradvis erövrars genom kausal-mentalmedvetenheten. I denna eon gäller dock detta endast ett mindretal av den totala mänskligheten om 60 miljarder individer. Från och med nu och till mitten av nästa eon kommer hos flertalet "fyran" (46) och "femman" (47) att utvecklas delvis samtidigt, varvid resultatet blir "nian", den fullkomliga människan, den invigde.

¹²Den mänskliga massmedvetenheten kommer att gradvis övergå till 47:4 (systemtänkande, mentalintuition), och allt fler människor blir i stånd till rent mentalt tänkande, men icke i denna eon, utan först i nästa. Såvida detta inte samtidigt medför att monader i en stadig ström essentialiserar, det vill säga förvärvar 46-jagmedvetenhet, och därmed befriar sig från det kausal-mentals kontroll, blir detta grunden till en mycket allvarlig situation, som planet-hierarkin måste ta med.

¹³Av de sju kosmiska vägar, som öppnas för 43-jagen, är den fjärde den väg som leder till aktiveringen av kosmiska essentiala (22-28) medvetenheten, intelligensprincipens fulla utveckling. Eftersom vårt solsystem utmärks av kärlek-visdom eller emotional (48) och essential (46) utveckling, räknar denna fjärde väg det största antalet monader. Inom vår planet-hierarki är de som går 6-4-2-vägen fler än de som går 7-5-3-1-vägen. Alla de förstnämnda måste därför såsom 42-jag överflytta till Sirius för att där genomgå en omfattande stimulering av sin kosmiska intelligens, ty Sirius är intelligensens källa vad vårt solsystem angår.

11.8 Augoeidernas betydelse i planetariska, solsystemiska och kosmiska sammanhang

¹Det är i människan, som essentialdevaerna, augoeiderna, låter sina energier komma till sitt mest ändamålsenliga uttryck.

²De är upphovet till människans självmedvetenhet och tillhandahåller människans kausalhölje. Genom essentialviljans förening med materien bygges kausalhöljet. Centren i människans höljen är speglingar av högre höljens centra, det vill säga kausalhöljets och det embryoniska 46-höljets centra.

³Kollektivt är augoeiderna bärare av planethärskarens vilja eller avsikt. Solsystemiskt och kosmiskt sett möjliggör de i sin totalitet för solhärskaren att fungera självmedvetet i sitt kosmiska grovfysiska hölje (47-49).

⁴Denna parallellrevolution eller "skapande hierarki" är bäraren eller mottagaren av det essentiala (46). Detta essentiala kan i sin tur påverka (inspirera) dels det kausala (47:2,3), dels det högre emotionala (48:2,3) hos människan. Människan når kontakt med sin Augoeides dels via förstatriadens emotionalatom, dels via mentalmolekylen.

⁵Augoeiderna möjliggör för människan att bygga vidare på sitt eget kausalhölje, att utveckla kausalhöljets tolvdelade centrum, den s.k. kausallotusen, och att stegvis befria sig från de formens begränsningar hon själv åstadkommit för att i sinom tid komma under inflytande av ett annat slags energi, den essentiala. Genom augoeidernas arbete kan människomonaden bli medveten utan kausalhölje eller mentalhölje, ty dessa är endast former, genom vilka det essentiala gör sig gällande.

⁶Liksom organismen endast är ett redskap eller uttryck för eterhöljet, är det kosmiska organiska, dit 47 hör, avsett att bli endast ett redskap eller uttryck för det kosmiska eteriska, vars första eller lägsta eter är just 46.

⁷Det är därför augoeiderna, som visserligen är 46-jag, också yttrar sig såsom självmedvetenhetens princip i kausalvärlden: det essentiala använder det kausala som redskap och hölje. Augoeides är essentialmedvetenhet men manifesteras främst såsom självmedvetenhet och intelligent medvetenhet.

⁸Den vite magikern är den som genom medveten inrättning med kausalhöljet är varse Augoeides' planer och avsikter och därför i stånd att mottaga de intryck Augoeides överför. Vit magi verkar alltid ovanifrån nedåt och är resultat av andrajagets energier. "Andrajag" betyder antingen att människomonaden själv är kausaljag samarbetande med vikarierande essentialjaget, Augoeides, eller (före kausalstadiet) att Augoeides vikarierar såsom människans både kausal- och essentialjag och människan såsom mentaljag är mottaglig för Augoeides' inspirationer. Vit magi är aldrig resultat av inkarnationshöljens energier. Nedflödet av intrycksgivande energi från Augoeides är resultat av den inre samling och koncentration han företar sig, innan han skickar ut sina energier till människomonaden. Augoeides befinner sig under människans hela fysiska inkarnation i djup meditation. Denna meditation avser ändamålet och planerna. Meditationen är till naturen cyklisk, så att Augoeides till människomonaden skickar rytmiska energiströmmar, vilka människan uppfattar såsom "högre impulser", ideal, strävanden. Därför är vita magiker alltid långt komna människor, ty människan är sällan mottaglig för Augoeides' impulser, förrän efter många inkarnationers erfarenheter. Augoeides meddelar sig med människomonaden genom sutratma, som löper genom höljena in i fysiska hjärnan.

11.9 Det essentiala yttrar sig såsom god superintelligens

¹Den essentialt inspirerade intelligensen kan kallas den "goda superintelligensen". Båda bestämningarna är nödvändiga, ty detta slags intelligens är inte bara av mycket hög kvalitet, vilket ligger i bestämningen "super-", och inte bara god, utan bådadera.

²Kausala intelligensen är icke statisk, oföränderlig, en gång för alla given, utan utvecklas under det att kausaljaget erövrar de allt högre underavdelningarna av medvetenheten i molekylarslagen 47:2,3. Därunder kommer kausala intelligensen i stigande grad under det essentialas inspiration, i synnerhet vad gäller dess förståelse av medvetenhetsaspekten och enhetslivet.

³Den kännetecknas av att kunna med ett maximum av ändamålsenlighet utnyttja befintliga resurser. Alla resurser ordnas under de sju departementens energier. "Utnyttja befintliga resurser" betyder således att inte försumma någon av de sju, något av de sju slag av förståelse den vitaliserar. Detta är praktisk, god intelligens.

⁴Praktisk, god intelligens är intelligens, som ger den förståelse som är nödvändig för människans självförvandling.

⁵Praktik är att ägna sig åt verkligheten, det verkliga, det som gör verkan – och verkligheten är medvetenhetsutveckling; endast illusioner och fiktioner intalar oss något annat.

⁶Det är icke god praktik att icke arbeta för medvetenhetsutvecklingen, egen och andras. Det är att söka leva utanför verkligheten, på ett dåligt ställe i universum, att söka skilja sig från den stora enheten.

⁷Praktisk intelligens ger människan redskap, övningar såsom själviakttagelse, själverinring och icke-identifiering, vilka momentant sätter monaden i medvetenhetsförbindelse med andra-triaden, momentant ger monaden andrajagsmedvetenhet.

⁸Detta har med essentialjaget såsom verklig psykolog att göra; verklig psykolog är den som kan förvandla sig i riktning mot andrajaget och visa andra hur också de kan göra det.

⁹Genomskådandet av tomheten i intelligenskulten ingår i essentialitetens odlande. Endast sådana, som är i första början av intelligensutvecklingen, kan falla för denna kult. Endast när intelligensen är förenad med godhet, är den ett högre mål, ett mål värt att eftersträva. Det-

samma gäller skönheten, vilkens dyrkan kan försvaras, om skönheten är kronan på godhet och vishet. Därför heter det också ”den *goda* superintelligensten”.

¹⁰Att essentialjagets mentahlölje är tomt på allt innehåll innebär att detta jag är suveränt i det mentala, det vill säga har förvärvat suveränt sunt förnuft, så att det aldrig kan förledas av det mentala skenbart outrotliga tendens att alstra fiktioner, sofismer, för att sedan taga dessa för verklighet och tro på dem. Redan kausalmedvetenheten har förmågan att genomskåda emotionala illusioner och mentala fiktioner, vilket dock icke hindrar att kausaljaget ibland misstar sig. Essentialjaget däremot gör det aldrig. Detta är ett av många exempel på den stora skillnad som råder mellan den som ingått i enheten och den som ännu ej gjort detta.

¹¹En särskilt viktig tillämpning av den *goda* intelligensen är dess förmåga att låta sig inspireras av våra äldre bröder, dessas intelligens och samlade, oerhörda livserfarenhet. I kausalvärlden och essentialvärlden finns redan centra, i dessa båda världars minnen samlade erfarenheter av de heliga äldre brödernas framgångar, deras övervinnande av hinder, människors fientliga, negativa emotioner etc. Med dylika centra kan lärjungarna komma i förbindelse i samma mån som de liksom de äldre övervinner negativa emotioner, vid personlig ”kränkning” omedelbart förlåter, förvandlar negativt till positivt. I dylika centra finns de omvända, positiva, högre – kausala och essentiala – motsvarigheterna till alla slags negativa emotioner. Lärjungarnas kontakter med dessa frukter av de äldre brödernas arbete främjar deras strävan.

11.10 *Essentiala intelligensens tillämpning*

¹Med sin begynnande kausalmedvetenhet genomskådar lärjungen kvasiockulta fiktioner. Med fullt aktiverad objektiv kausalmedvetenhet och därtill begynnande subjektiv 46-medvetenhet genomskådar kausaljaget givetvis dylika fiktioner ännu grundligare. Dessa båda kategorier av lärjungar kan göra detta tack vare sin förmåga att uppfatta kausalideerna och, vad kausaljaget angår, även essentialideer av lägre slag (46:5-7). Kausaljaget ser i kausalvärlden att ingen kausalidé motsvarar fiktionen ifråga beträffande materiaspekten. Även om kausaljagets uppfattning av lägre 46-ideer är subjektiv, eftersom först 46-jaget har objektiv 46-medvetenhet, är denna i många fall tillräcklig för att kausaljaget skall kunna avgöra att kvasiockulta påståenden om medvetenhetsaspekten är fiktioner, eftersom dylika påståenden icke motsvaras av något innehåll i gemensamhetsmedvetenheten 46:5-7. Dylika fiktioner är till exempel vanföreställningar om högre medvetenhets karaktär och förmågor, om metoder för förvärv av högre slag av medvetenhet, om medvetenhetsutvecklingens olika stadier och vad som kännetecknar dessa. Typiska är också felaktiga föreställningar om egen eller andras status (lärjungaskap, genomgångna initiationer) etc.

²Att *urskilja verklighetsideer*. En utsaga, avsedd att meddela människor kunskap om sådan verklighet, som går utöver det som de själva kan konstatera i fysiska världen, måste för att vara sann vara en mental nerdimensionering av en kausalidé.

³Om den är en riktig nerdimensionering av en kausalidé, har den anknytningar till andra, besläktade kausalideer, verklighetsideer.

⁴Dylika anknytningar är omedelbart givna, naturliga, otvungna, logiska, eftersom hela tillvaron är en enhet av samverkande ting.

⁵Om den däremot icke är en kausalidé, visar den sig vara i strid med en eller flera redan kända verklighetsideer, icke kunna anknytas till någon av dessa.

⁶Det riktiga esoteriska mentalsystemet, hylozoikens system, fullgör för mentalmedvetenheten flera av de nödvändiga funktioner som kausalideerna fullgör för kausalmedvetenheten beträffande urskillning av sanning och lögn.

⁷En kausalidé, en verklighetsidé kan ofullständigt återge verkligheten, kan vara en del-sanning, en del av en större sanning. Men så långt den når, är den riktig, sanningsenlig. Den innehåller intet som strider mot verkligheten.

⁸I urskillningen ingår förmågan att skilja nominellt och reellt. Nominellt motsatta (ting,

individer, grupper, rörelser etc.) kan reellt främja varandra. Omdömenas ytlighet, vilken bygger på känslans reaktion för eller emot, ömsesidigt uteslutande, hindrar oss att se detta. Ytligheten, sentimentaliteten, är motsatt uppfattandet av väsendet genom essentialiteten – lika kännes av lika; det essentiala känner essensen. Det är omöjligt för människan att rätt uppfatta väsendet, essensen hos något, så länge emotionala illusioner och mentala fiktioner har något som helst inflytande över henne.

⁹Ett exempel. En esoterisk lärare angrips, smutskastas, ärekränks osv. av journalister, ”forskare” etc. Sentimentalt inställda lärjungar tycker att detta är förskräckligt, vill skrida till lärarens försvar, söka få tillrättalägganden publicerade, avvisa anklagelserna, framhålla lärarens förtjänster, goda egenskaper etc. I stället borde de förstå att bakdantarna utan att ana det gör esoterikens sak åtminstone tre tjänster. De får de svaga att avfalla och andra olämpliga att hålla sig fjärran. De ger lärjungarna ännu en lektion i nödvändigheten av att vara fullkomligt likgiltiga för moralismen och allmänna opinionen. De ger lärjungarna material för studium av sina egna värdelösa mekaniska reaktioner och därmed incitament till strävan att övervinna dessa.

¹⁰Fiktiva och illusoriska alternativ existerar i människornas föreställning, eftersom de är former av och i emotional-mental molekyllarmateria, medan andrajagen intresserar sig enbart för atommaterien. Exempel: ”reformerad Europeisk Union” finns bara såsom en begärs- och fantasiform i emotional-mentalvärlden men kommer aldrig att bli verklighet i fysiska världen.

¹¹Ställ mot detta planethierarkins sätt att se på människor, enkannerligen sina lärjungar, såsom lovande potentialer. Detta synsätt är, till skillnad från det ovan just beskrivna fenomenet ”fiktiva och illusoriska alternativ”, verklighetsbetingat, eftersom det är bestämt av 46-jagens och 45-jagens förmåga att se in i framtiden.

¹²Essentialmedvetenheten innefattar alltid något slags förutvetande. Redan kausalmedvetenheten har i det närvarande omedelbar, korrekt uppfattning av många kausalkedjor, orsaksförhållanden, som når in i framtiden med sina verkningar, möjligheter som förverkligas, om ej andra, hindrande orsaker senare tillkommer. Framtiden visar sig för kausalmedvetenheten såsom en väv av möjligheter, vilka har olika, allt högre grader av sannolikhet, ju närmare potentialens utlösning i definitiv aktualitet ligger. Essentialmedvetenheten medför en ytterligare stegring av denna förmåga av förutseende icke endast tack vare den gentemot den kausala avsevärt högre medvetenhetskapaciteten utan även tack vare gemensamhetsmedvetenheten, som även den vidgas och fördjupas för varje högre essential nivå (46:7:7:7, 46:7:7:6, 46:7:7:5 etc.).

¹³Att essentialjagets mentalhölje är tomt på innehåll betyder att den fiktionsbildande funktionen alldeles upphört, att essentialjaget aldrig kan bli offer för tankefel, formativt tänkande, det mentalas sofismer, vurm för emotionalt suggestiva men reellt felaktiga föreställningar, ”ideer”. Mentalhöljet fungerar då uteslutande såsom mental nerdimensionerare och formulerare av kausalideer. Individens idkar nödvändig förformning inför att bli ett essentialjag genom att låta all fiktionsbildande aktivitet hos mentalhöljet upphöra tack vare förståelse av verklighetsideerna och insikt om de rätta tankeoperationerna.

¹⁴Jämför med tillämpning av matematik. Verklighetsideerna är de tillämpliga ekvationerna och de riktiga ingångsvärdena; insikten om de rätta tankeoperationerna är förmågan att använda ekvationerna, att välja de i varje särskilt fall rätta ekvationerna.

¹⁵Emotionala atommedvetenheten och dess energi, emotionala atomenergin, är fria från varje sammanhang med den kollektiva mänskliga fantasin, emedan de ligger utom räckhåll för förstajagets medvetenhetsyttringar. De står i direkt kontakt med kausalhöljets viljecentrum (47:1) och därifrån med det essentiala.

¹⁶Kvar av det emotionala skall till sist vara endast den rena, handlingspådrivande energin, fullständigt styrd av det essentiala. Det var detta tillstånd gnostikerna betecknade med de ord de lade i Christos’ mun: ”Satan, gå bakom mig.” Med ”Satan” menade de det emotionala, med ”Christos” det essentiala.

11.11 Några kännetecknen på essentialt inspirerad intelligens

¹Nedan anges några av kännetecknen på essentialt inspirerad intelligens. Enbart kännetecknens förefintlighet behöver inte betyda att viss intelligens är av essential karaktär; men omvändningen gäller: är intelligensen av essential karaktär, har den dessa kännetecknen och därtill andra.

²1. *Kvalitetens herravälde*. Icke enligt dess storlek eller myckenhet utan bara enligt dess kvalitet, godlek, bedömer denna intelligens någots betydelse. Och dess kvalitet avgör intelligensen enligt dess grad av överensstämmelse med livets mening, det vill säga medvetenhetsutvecklingen, och det sätt på vilket det förverkligar denna mening i lydnad för livslagarna.

³2. *Tänkande frigjort från skenet*, från masseemotionalitetens påverkan. Påståenden som ”alla vet det”, ”alla anser det”, ”det där är alla överens om” etc. har intet som helst vitsord för de från skenet frigjorda. Dessa fria låter heller inte sin uppfattning av sanning och rätt påverkas och förvridas av rikedomens och maktens utstrålning. Att exempelvis den sionistiska ståndpunkten ifråga om Palestina härskar i många västerlänningars tänkande har ingenting med förståelsen av sanning och rätt att göra utan beror på att sionister äger de större massmedierna.

⁴3. *Beaktandet av potentialiteten*. Det som är stort och starkt i dag kan vara litet och svagt i morgon och omvänt. Detta är en insikt som vunnits också genom den kollektiva mänskliga erfarenheten och kan inhämtas i historien. Buddhismens, kristendomens och islams framväxt till världsreligioner tog i alla tre fallen sin början i mycket små grupper av individer. Våra äldre bröder betraktar sina lärjungar i människoriket såsom potentiella andrajag.

⁵4. *Det som är uttryck för en hierarkisk idé måste förverkligas*, hur lång tid det än må taga. Även gäller omvändningen: Det som icke är uttryck för en hierarkisk idé måste förgås, förr eller senare. Därav följer att det är av vikt att äga urskillning rörande vad som är och vad som icke är uttryck för hierarkiska ideer. Exempelvis är människornas frihet (från rädsla, förtryck, nöd etc.) och broderskap hierarkiska ideer, men deras jämlikhet icke en hierarkisk idé.

⁶5. *Formens relativa oväsentlighet*. Abstraktionsförmågans utveckling, som oupplösligt hör samman med allmänna intelligensutvecklingen, innebär ett fortgående fördjupande av förståelsen av funktionen beledsagat av minskande intresse för formen. Hit hör insikten att två inbördes lika former kan fylla sinsemellan alldeles olika funktioner och samma slags funktion kan fyllas av sinsemellan alldeles olika former, liksom insikten att en viktigare funktion kan ligga dold bakom skenet av mindre viktiga funktioner eller ligga potentiell och förmögen att utvecklas, när tiden därför är inne.

⁷6. *Tänkande som beaktar rörelseaspekten, dynamikaspekten*. Viktigast att veta om tillvarons rörelseaspekt är att intet står stilla, allt rör sig, allt ingår i flödet. Att se vad något är bara i nuet, hur det verkar eller yttrar sig i nuet men inte följa dess dynamik från det förflutna och inte söka följa den in i framtiden, ger icke det erforderliga djupet i uppfattningen och blir ofta rent vilseledande. ”Hur står det till med båten?” ”Den flyter”, kan svaret bli av den som ser bara till nuet, också när vattnet står bara tio cm under relingen. Matematiskt uttryckt handlar det om skillnaden mellan att bara notera koordinaterna för en viss punkt på en kurva – angivande skenbart stillastående i det ifrågakvarande ögonblicket – och att beräkna derivator för denna punkt avseende rörelse, det vill säga hastighet, acceleration, retardation etc.

⁸7. *Tänkande som förstår skeendets betydelse*. Att leva intuitivt är att leva med full förståelse för skeendets betydelse, för tillfällena till handling, liksom tillfällena till avstående. Många människor är mekaniskt bestämda av sitt vara att omedelbart handla, också vid tillfällena, då det hade varit klokast att avstå. Många andra är lika mekaniskt bestämda av sitt vara att förhålla sig passiva, dröja eller hoppas på att andra gör det, även vid tillfällena, då det är uppenbart att individens handling är av nöden påkallad. Detta mekaniskt varabestämda måste den som har någon förbindelse med det essentiala övervinna, så att han i skeendet så ofta som möjligt uppfattar exakt när tiden är inne för aktivitet eller passivitet, när det är fara i dröjsmål och när det är klokast att vänta.

⁹8. *Tänkande som inser alla tings ofrånkomliga samband.* Detta sammanhänger med förståelsen av enheten, att allt utgör en enhet, också sett från rörelse- eller kraftaspekten: att allt påverkar eller påverkas, bär på eller bäres av förändrande krafter. Även minsta handling eller avstående får vida verkningar, som i sin helhet visserligen är oöverblickbara för mänskligt förstånd. Men konkreta helhetens oöverblickbarhet utgör intet hinder för förståelsen av sambands- eller enhetsprincipen som sådan eller dess tillämpning i många konkreta fall.

¹⁰9. *Tänkande som inser allts ändamålsenlighet.* Denna genomgående ändamålsenlighet har fått det populära uttrycket ”det är en mening med allt som sker”. Detta är strängt taget icke sant, en insikt som kommer med förståelsen av skalans princip. Däremot gäller enligt hylozoiken att ändamålsorsakerna (i större skala) är överordnade mekaniska orsakerna, ”slumpen” (i mindre skala). Förståelsen av ändamålsorsakernas överordning sammanhänger med förståelsen av kvalitetens herravälde och av nödvändigheten av att se tingen ovanifrån.

¹¹10. *Tänkande som alltid kan se saken från den andres synpunkt.* Detta betyder dock inte att utan vidare hålla med honom, liksom det inte heller betyder att ”envar har rätt från sin synpunkt” eller att ”allt rymmer en kärna av sanning”, ty därmed kunde varje lögn försvaras. Men det betyder psykologisk förståelse för varje människa med hänsyn tagen till den nivå hon står på, förståelse för medvetenhetsutvecklingen icke såsom blott en abstrakt teori utan även och framför allt konkret tillämpad nivåvetenskap. Med dylik tillämpning urskiljer man sakligt och opersonligt vad tankefelen och bristerna i verklighets- och livsuppfattningen beror på, hur de hänger samman med individuell och kollektiv emotionalitet och vad individen på en viss nivå behöver för att höja sig till närmast högre nivå, om han så önskar. Man förstår även att mentalmedvetenheten icke kan nå utöver 47:4, varför det är meningslöst förvänta sig att människan skall förverkliga vissa ideal eller förstå vissa sanningar, förrän hon kommer medvetet i kontakt med Augoeides, börjar förnimma mentalatomens (47:1) vibrationer. Mentalmolekylen (47:4) är alldeles tillräcklig för hennes behov, och ingen bro finns på detta stadium mellan denna och mentalatomen. Detta är en grund för tolerans, för den inställning som ingenting begär och ingenting förväntar sig av människorna, förrän de börjat bygga antahkarana, om så ovetande.

¹²11. *Tänkande frigjort från ytligheten.* Detta betyder tänkande, som inte stannat vid det som först möter ögat. En hel värld uppröres, när i dramatiska filmbilder visas hur två passagerarflygplan ränner in i skyskrapor i New York, varvid ungefär tre tusen människor mister livet. I en annan del av världen, nämligen Irak, dödas varje månad fem tusen barn från nyfödda till fem-åringar genom de FN-sanktioner, som framför allt Förenta staternas regering drivit igenom, ett skoningslöst och oavlatligt massmördande av oskyldiga som pågick under tolv långa år.

¹³I detta från ytligheten frigjorda tänkande ingår att söka urskilja de verkliga orsakerna, de viktiga orsakerna. Dessa ligger ofta dolda i djupet, i det osynliga eller för första ögonblicket. Läkare på sjukhusens olycksfallsavdelningar vet av erfarenhet att svårt trafikskadade patienter kan ha för ögonbesiktningen osynliga men i verkligheten långt allvarligare inre skador (såsom blödningar i livsviktiga organ), vilka måste behandlas före vissa för ögonen otäcka men icke livshotande skador.

¹⁴12. *Tänkande som förmår uppfatta det utsagda,* det blott antydda, enligt principen ”ett ord är nog för den vise”. Tänkande som förmår draga ut de sakliga och logiska konsekvenserna av allmänna principer, tänkande som övervunnit det lägre mentalas begär att få detaljerade förklaringar, utredningar, exempel, också i de fall, där tänkandet med en smula ansträngning hade kunnat självt lösa problemet. Denna förmåga är nödvändig för en bättre förståelse av skolregler.

¹⁵13. *Tänkande som icke är ett barn av sin tid,* tänkande som är frigjort från tidsandan. Detta tänkande gör sig starkare gällande, allteftersom monaden knyts närmare till kausalväsendet, som ju har många miljoner års livserfarenhet. Detta tänkande frågar sig med rätta: ”Varför skall denna tids synsätt och åsikter ha företräde framför gångna epokers och kommande tidsåldrars,

bara därför att min nuvarande inkarnation, en av många tiotusen, råkat infalla i denna tid?" Den som lever uteslutande i nuet, kan aldrig nå insikt om sin odödlighet. Den monaden sover ännu.

¹⁶14. *Tänkande förmöget att se tingen ovanifrån*, det högre perspektivet, allt högre perspektiv. Behärskningen av hylozoikens mentalsystem och förståelsen av livslagarna och de essentiala egenskaperna ger några av förutsättningarna för detta. Detta sammanhänger även med förståelsen av kvalitetens herravälde, eftersom allt gott kommer ovanifrån, är en gåva av det högre till det lägre.

¹⁷15. *Tänkande förmöget att omedelbart genomskåda och vederlägga skenargument* eller sofismer. Dyliska bildas vanligen medelst begreppssammanblandning och manipulation av blotta ord utan beaktande av de verkliga förhållanden, till vilka orden måste hänföras för att äga mening. Tre exempel på sådana: "Om uratomen är ett tomrum i urmaterien, så är den ju ingenting." "Eftersom det slutliga målet för kosmosmanifestationen är gott, är allt egentligen gott, så att det inte finns något ont." "Cellen är en illusion och existerar icke såsom materiellt ting. Atomerna lämnar cellen i varje ögonblick, och därför finns ingen fysisk cell."

¹⁸16. *Tänkande förmöget att avvisa och tillrättalägga fysikalistiska betraktelsesätt*. Tre exempel på dyliska: 1) Tron på att genetiska släkter bestämmer personligheten, förmågor, förståelse och så vidare – som om esoterikstuderande plötsligt glömt bort det de lärt om reinkarnationens faktum; 2) Kategorisering av människan såsom "djur" därför att hon har en djurkropp, varvid man icke beaktar den avgörande skillnaden, nämligen att människan har ett i människoriket odödligt kausalhölje, som möjliggör självmedvetenheten, medan djuret inte har ett sådant hölje; 3) Sammanblandning av esoteriska uppgifter om "flammans herrars" ankomst till jorden med resonemang om rymdbesökare i den vanliga ufo-populära stilen.

¹⁹17. *Tänkande frigjort från sentimentala och moralistiska föreställningar*. Fyra exempel på dyliska: 1) Sentimentala föreställningen att lärjungaskap är något man "får som belöning" därför att man är en "så god och ädel" människa eller därför att man "vill så väl". 2) Sentimentala föreställningen att tjänande betyder att ge människorna allt de begär. 3) Moralistiska föreställningen att planethierarkin efter Atlantis drog sig undan från mänskligheten för att "straffa den" eller därför att den var "sur" på mänskligheten. 4) Moralistiska föreställningen att de esoteriska lärarna ("mästarna") är mycket intresserade av aspiranternas fel och brister och bedömer dem efter dessa, i stället för den arbetskapacitet de förvärvat, ofta genom att försumma arbetet på egen utveckling och karaktärsdaning.

²⁰18. *Tänkande som övervunnit schablonmässiga omdömen*, för det lägre mentala (utan kontakt med det kausala) typiska framkastandet av "synteser" utan föregående noggranna analyser, fuskverk vilka är emotionalt motiverade, ofta präglade av förutfattade åsikter, bestämda av partiskhet och förutsätter icke-beaktande av väsentliga fakta och själva tankeoperationernas primitivitet. I motsats till detta eftersträvar det högre tänkandet noggrannhet, allmängiltighet, opartiskhet. Det tänkande, som övervunnit allt detta lägre, innefattar insikten om detaljers, icke alla detaljers, men väsentliga detaljers betydelse; strävar efter exakthet i uppfattningen av dyliska detaljer.

²¹19. *Tänkande frigjort från egoistiska motiv*. Alldeles oreflekterat, såsom något självfallet, naturligt och fullständigt berättigat, är särjaget, förstajaget utan kontakt med andratriaden och Augoeides, inriktat på att först och främst se till sin egen fördel, varje möjlighet att öka sin makt, sitt anseende och sin rikedom. Tänkande i kontakt med och inspirerat av andratriaden och Augoeides bortser från individens egna intressen till förmån för det helas välgång. Confucius: "Den lilla människan ser till det som betalar sig, den ädla människan ser till det som är rätt."

²²20. *Tänkande som genast urskiljer och träffar det väsentliga* och som därför icke hakar upp sig på oväsentliga detaljer, hörande till formen, stilen, argumentets yttre utsmyckning, det individuellt särpräglade eller idiosynkratiska, utan ser uteslutande till själva sakfrågan; tänkande som icke förlorar sig i komplicerade utredningar om småttigheter.

SAMVETE

11.12 Rättsuppfattning

¹Det kan inte finnas någon klar uppfattning om gott och ont eller rätt och orätt utan att man först bestämt ett mål eller en riktning. När individen har ett mål, är det som för honom närmare målet gott eller rätt och det som leder honom bort från målet ont eller orätt. Om detta individuella mål överensstämmer med möjligheten att utveckla medvetandet, så ligger häri en grund för värdering av gott och ont eller rätt och orätt, en grund som kan vara gemensam för många människor, nämligen alla som vill utvecklas. Det som hindrar oss att nå vårt mål är maskinmässigheten, sömnen; och det som hjälper oss att nå vårt mål är självmedvetenheten, vakenheten. Av detta följer att självmedvetenheten är det goda och maskinmässigheten det onda. I stället för gott och ont kan alltså människor som vill utvecklas tala om ”medvetet” och ”mekaniskt”. Det är också alldeles tillräckligt för alla praktiska ändamål. Detta betyder inte att allt mekaniskt måste vara något ont, men det betyder att det onda inte kan vara medvetet, utan måste vara mekaniskt. Vidare att det goda inte kan vara mekaniskt, utan måste vara medvetet. Var och en må fråga sig själv: Kan jag vara ond medvetet? Kan jag medvetet göra något jag själv insett vara ont? Måste inte det onda, såvida jag insett vad det är, vara något jag gör mekaniskt, i mitt tillstånd av sömn? Och motsvarande om det goda: Kan jag vara god i mitt vanliga maskinmässiga, sovande tillstånd? Måste jag inte vara medveten för att vara god?

11.13 Vad är samvete?

¹Samvetet i esoterisk mening är den i en stund av självmedvetenhet erhållna förmågan att klart se de egna emotionernas inbördes inkonsekvens och objektiva ohållbarhet, deras lögnaktighet, opålitlighet, oförenlighet med ett bestående jag och därför tomhet. Stunder av samvete hjälper människomonaden fram till urskillning rörande jaget och höljena, väsentligt och oväsentligt, ovärderligt och värdelöst, odödligt och dödligt, fram till insikten om den egna odödligheten. Stunder av samvete är nödvändiga för monadens frigörelse från förstatriaden.

²I esoterisk mening är samvetet en viss förmåga, som finns hos varje normal människa, och med normal människa menas en människa, vilkens medvetande kan utvecklas. Människan har en potential för verkligt samvete. Men hos de flesta ligger den potentialen begravd och slumrande. I dess ställe verkar ett spelat samvete, konventioner, hyckleri, moral.

³Samvetet är det som för samman alla våra olika, sinsemellan oförenliga känslor om något visst, så att vi kan veta dem alla tillsammans, på en gång. Samvetet är den högre, positiva känslomässiga förståelsen av våra egna handlingar, en förståelse fri från lögn och självrättfärdiganden. Det är ett plötsligt påkommet, ögonblickligt tillstånd, vari man inte kan dölja något för sig själv, inte kan ljuga för sig själv, där man på en och samma gång blir varse alla de känslor man har hyst ifråga om en viss sak eller gentemot en människa, alla dessa känslor med alla deras inbördes motsägelser och oförenligheter.

⁴Samvetet är ett annat uttryck för självmedvetenheten, vakenheten. Självmedvetenheten arbetar mera på den intellektuella sidan och samvetet mera på den emotionala sidan. Det mer intellektuella självmedvetandet och det mer emotionala samvetet endast ter sig skilda åt; i själva verket är de två sidor av samma tillstånd; och det ena kan inte utvecklas utan att det andra väcks. Samvetet är ett urskillningsredskap, som hjälper en att inse vad som är gott och ont eller rätt och orätt i ens eget uppförande. Stunder av samvete är absolut nödvändiga steg på vägen mot vakenhet, och en människa utan samvete kan inte utvecklas. Med en annorlunda formulering säger man att det måste vara på två vägar, som människan närmar sig de högre, ännu så länge övermänskliga medvetenhetstillstånden: det högre intellektets väg och den högre känslans väg. Det går inte på bara den ena eller bara den andra. Arbetet är så stort och så svårt att alla goda krafter måste användas.

11.14 Buffertar

¹Mot samvetet står buffertar. Dessa är sådana mekaniska inrättningar i de dödliga inkarnationshöljerna som hindrar människan från att känna verkligt samvete. De underlättar för människan att ljuga för sig själv, ger henne en falsk självkänsla, gör henne blind för egna fel och brister men skärper hennes blick för andras verkliga eller inbillade, hindrar samvetet att framträda. Buffertar är maskiner, som matar fram urskulddanden, undanflykter och självrättfärdiganden. Också hindrar buffertar människan från att utveckla medvetandet. Buffertar håller monaden kvar i förstatriaden, förstajaget, personligheten. I buffertarnas ställe måste människomonaden slutligen sätta medveten vilja, samvete och metanoia.

²Moralen består av buffertar. Buffertar gör den vanliga människans liv lättare, behagligare. Det vore mycket svårt för henne att leva utan dem, eftersom hon inte förstår samvetets nödvändighet.

³Buffertar bildas långsamt och gradvis. Många buffertar bildas på konstlat vis genom ”utbildning”, andra genom det omgivande samhällets suggererande inflytande. Konsensus, att tycka som alla andra, som konventionen lär, därför att man är rädd för ”vad folk ska säga”, yttrar sig som ett slags hypnos eller trans, det vill säga ett viljelöst tillstånd, där individen kan fås att tro på de mest absurda saker och handla emot det som han i en stund av samvete skulle inse vara det rätta. Etnografer beskriver förment primitiva mänskliga samhällen i Asien, Afrika, Sydamerika, alltså utanför Europa, såsom behärskade av irrationella tabuer, yttrande sig i inlärd ångest för sinnenas beröring med vissa föremål eller varelser. Men många människor i moderna europeiska samhällen, icke minst välutbildade, lärda och intellektuella, uppvisar en icke mindre irrationell beröringsångest för tabubelagda samtals- eller studieämnen.

⁴När en människa genomskådar något inom sig, upplever hon en chock, men är buffertarna inom henne starka nog, låter de den tillfälliga klarsynen snart förflyktigas, så att hon kan somna om. Ju mer människan iakttar sig själv, desto sannolikare blir det att hon också börjar se dessa buffertar. Så är det därför att ju mer man iakttar sig själv, desto fler glimtar får man av sig själv såsom en helhet (märk väl: helhet, icke enhet!). Och när man ser denna helhet, kan man se också motstridande drag, just sådana konflikter som buffertarna är till för att dölja. Till sist kan man se också buffertarna såsom de onaturliga bildningar de är.

⁵Det är buffertarna som vaggar henne till sömns, inger henne den behagliga känslan av att allt är så bra som det är, att det inte finns några motsättningar och att hon kan fortsätta att sova i lugn och ro. Buffertar är mekanismer som får människan att tro att hon alltid har rätt och alltid gör rätt.

⁶Andras buffertar är ofta mycket lätta att se. Egna är mycket svåra att se och förnekar man ivrigt. En man fick höra av sin lärare att hans mest utmärkande egenskap var att han sade emot. Han reagerade genast och häftigt med: ”Men jag säger aldrig emot!” Då kunde de andra eleverna inte hålla sig för skratt.

11.15 Att väcka samvetet

¹När människor i esoterisk undervisning först får höra talas om samvete, uppfattar de det vanligen för ytligt och tar därför oftast för lätt på det. Som om de själva och alla andra hade samvete. Det är som med självmedvetenheten. Det är mycket lätt att tro, när man hör talas om den, att man har den. Men lika litet som vi har självmedvetenhet har vi ett vaket samvete. Samvetet måste alltså väckas. I själva verket är detta ett av de viktigaste ändamålen med arbetet med en själv. Och det finns många hinder för detta.

²Samvetets väckande är en process i många steg liksom självmedvetenhetens utveckling. Man kan därför tala om ”vaket samvete” på många olika nivåer. Fullständigt vaket samvete är fjärran för de flesta människor, men svagt vaket, tillfälligt vaket och vaknande finns hos ganska många.

³Samvetet, när det väl är väckt, är lika hos alla människor, vilket är något som måste betonas.

I vår själviakttagelse kan vi nås av vissa insikter: ”Jag är inte denna människa, som jag iakttar. Jag är inte dessa beteenden, åsikter, uttalanden, förvisningar, självrättfärdiganden, ursäkter. Jag är inte den jag inbillat mig vara. Jag är inte dessa offentliga utmärkelser och erkännanden, positioner och dygder. Jag är inte dessa skenbarheter. Jag är något annat, djupt inunder, dolt.” Sådana insikter kan bilda en intellektuell grund till möjligheten att väcka samvetet.

⁴Allt arbete med att väcka samvetet måste, liksom allt avsiktligt arbete över huvud taget, börja med intellektet, det mentala. Det måste börja med kunskap, förståelse, insikt, rätt inställning, rätt ansträngning, begrundan, själviakttagelse. Sedan kan detta kvalitativa intellektuella aktivera de högre känslorna, där samvetet är mest verksamt, sedan det väl vaknat. Dessa högre känslor måste vara eller bli aktiva, levande hos människan, ty utan deras medverkan blir det inga stunder av samvete. Den enbart intellektuella människan, som saknar dessa känslor i större utsträckning eller inte bryr sig om att aktivera dem, måste förbli en människa med ett sovande samvete. Förhoppningsvis inser hon till sist, om hennes intellekt är starkt nog och når djupt nog i förståelse, att hon måste (åter)förförvärva mystikerns innerlighet, hängivenhet och kärlek till det högre, likgiltigt vad hon kallar det – Gud, det högre jaget, själen eller anden. Detta högre är nämligen samvetets ursprung. Liksom självmedvetenheten kommer samvetet ovanifrån och leder oss uppåt, om vi förmår taga emot det. Och för att kunna taga emot det, måste vi älska det. Guds kärlek strömmar oss utan förbehåll till mötes, däri har mystikerna rätt. Men vad betyder ”till mötes”? Det betyder att vi måste gå halva vägen.

⁵Så länge människan ser sig såsom enhetlig, kommer hon aldrig att lämna det tillstånd där hon är. För att väcka sitt samvete måste hon börja se motsägelserna inom sig. Men om hon försöker se motsägelserna och samtidigt tror att hon är enhetlig, blir det inget resultat. Det blir då som om hon ställde sig med den ena foten på den andra och undrade varför hon inte kom ur fläcken.

⁶Människan förhindrar, fördröjer eller rent av förstör samvetets uppväckande framför allt genom att ljuga för sig själv och om sig själv. Självlögnen är den falska personlighetens livsmedel, men samvetet är dess slutliga dödsmedel. Varje gång människan genom samvetets vakenhet avstår från att ljuga för sig själv eller om sig själv, försvagar eller förtunnar hon den falska personligheten något. Denna måste till sist dö för att den verkliga människan skall kunna födas.

11.16 Att förbereda för stunder av samvete

¹Tillstånd av själverinring kan man själv framkalla efter undervisning om metoder och med egen förståelsefull tillämpning. Det går inte att göra något motsvarande för att avsiktligt framkalla en stund av samvete, det blir bara inbillning. Samvetet måste man vänta på, tills det infinner sig. Däremot kan man bereda ett rum i sitt inre för dess ankomst, odla en sådan inställning att man kan välkomna det, när det kommer. Detta gör man genom att försöka se sig själv sådan man är, inte sådan man ville vara, genom att vara uppriktig mot sig själv, ljuga för sig själv så litet som möjligt. Denna förberedelse har i sin tur en förberedelse, nämligen rätt inställning, rätt förståelse ifråga om det falska i en själv, det som inte kan eller bör utvecklas i en själv. Också ansträngningar att åstadkomma stunder av själverinring kan senare gynna ögonblick av samvete.

²Detta går att förbereda genom att vi redan i nuvarande tillstånd, i dess bättre stunder, kan arbeta på att stegvis frigöra oss från våra vanemässiga känslor. Detta kan vi inte göra direkt, endast indirekt. Och det gör vi genom att avidentifiera oss ifrån dem. Också denna avidentifiering utför vi bäst och mest effektivt indirekt, genom att iakttaga onödiga känslor såsom de ting, skilda från oss själva, som de är. Dessa är då inte längre inre tillstånd, som vi säger ”jag” om, utan de har blivit mera som yttre föremål, objekt för vår betraktelse. Därav kommer också beteckningen ”objektiv medvetenhet”. När vi kan betrakta dem såsom objekt utanför jaget, kan vi också tydligt se deras inbördes oförenlighet, att vi hatar det eller den vi säger oss älska och

älskar det eller den vi säger oss hata. Då kan vi ännu mer avsiktligt draga oss inåt mot mittpunkten av oss själva och med insikt låta dessa känslor tillhöra det yttre, vår inre yttervärld så att säga. Allt detta arbete är förberedelse för kommande stunder av samvete. Redan i denna förberedelse måste mycket ingå, främst ett inre avståndstagande, avskiljande av en själv, från alla yttringar av lögn, hat, misstänksamhet och högmod och ett avsiktligt odlade av motsatta egenskaper, i synnerhet vad gäller inställningen till högre slags väsen och verkligheter.

³Krav på offentligt visad ånger, bikt, syndabekännelse kan bara motverka det äkta samvetets framträdande. Samvetet är individens ensak, som han inte har skyldighet att redovisa för någon annan. Det är alltför lätt att förfalska samvetet. Den falska personligheten är expert på sådant. Sentimentalitet, indignation, rättfärdig harm och vrede – intet sådant har något med samvetet att göra. Allt sådant är personlighetens oro och oväsen. Samvete är iakttagelse, stillhet och tystnad. Det är ett högre medvetenhetstillstånd. Personligheten måste finna ett tillstånd, där den är passiv, stilla, tillbakadragen, om samvetet skall framträda. Om människan är för full av sig själv, sin personlighet, kan samvetet inte vakna.

11.17 *Metanoia*

¹I samvetet finns något som i någon mån liknar ånger men likväl inte bör förväxlas med ånger såsom denna vanligen yttrar sig: ett inre kaos av självförstörande, negativa känslor, lika meningslösa och onödiga som de negativa känslor vilka ledde till den handling människan nu ångrar. I stället bör man tala om *metanoia* (uttalas *metánia*). Detta ord, som används i evangelierna, betyder ”omtänkande”. I motsats till den kaotiska, negativa, lägre emotionala, destruktiva ångern, som inte kan leda oss någon vart, är metanoia ett kreativt, positivt, högre emotionalt och högre mentalt tillstånd, vari vi får hjälp att se hur vi kan gottgöra vad vi brutit, finna en ny väg, försonas med det eller dem som vi behandlat illa.

²I skolor är metanoia ett nödvändigt redskap i lärjungarnas arbete med sig själva, ett redskap utan vilket de inte kan utveckla medvetandet. Den människa som inte förvandlas behöver inte bara vara en som aldrig nåtts av skolornas undervisning. Det kan också vara den som visserligen nåtts av kunskapen men slarvar med den, försummar den. Detta är emellertid inte så farligt, är så gott som ofrånkomligt på nybörjarstadiet och rättas vanligen av människan själv med tiden. Långt allvarligare är det, om människan uttrycker negativa känslor eller nedvärderande inställningar gentemot kunskapen eller de äldre bröder från vilka hon mottagit den. Det förekommer allt oftare i den nedgångsperiod vi just nu genomlever att människor med en del av sig själva hyllar esoteriken och vittnar om vilken stor och positiv betydelse den haft för dem, men med en annan del av sig själva talar illa och sprider förtal om de individer som de har att tacka för den lilla esoteriska lärdom de förmått uppsnappa. Om de nåddes av en stund av samvete, skulle de inse att de måste göra metanoia för vad de förbrutit eller annars mista möjligheten av en återanknytning till kunskapen i framtida liv. Otacksamhet har aldrig varit någon väg till den sublimes kunskapen.

SÄRSKILDA ÖVNINGAR I LJUSTEKNIK, DEL TVÅ

11.18 *Frömeditation ”Jag är monaden, suverän i alla mina höljen”*

¹Redan såsom kausaljag ser monaden alla sina inkarnationer i människoriket, lär känna dem från materieaspekten. Senare, såsom andrajag (46-jag) kan monaden uppleva, om den så behöver, alla sina inkarnationer i de fyra lägre naturrikena och dessutom i sin medvetenhet förena sig, bli ett med alla dessa formers, egna och andras formers, medvetenhetsaspekt. Såsom andrajag kan monaden således i sin egen erfarenhet vara alla dessa former i de tre lägre världarna, inklusive det gamla, numera upplösta kausalhöljet. Monaden vet sig då ha varit alla dessa former och ingen av dem särskilt. Denna praktiska erfarenhet av, icke teori om, att ha varit alla slags former och ingen av dem särskilt är själva innebörden av icke-identifiering, jagets på

erfarenhet och icke teori bergfast grundade insikt om att vara något annat än sina höljen. På grundval av denna egna erfarenhet kan monaden, vorden andrajag, avidentifiera sig från alla dessa former, inräknat både det gamla kausalhöljet och det nya kausalhölje, monaden såsom 46-jag kan själv ögonblickligt forma för arbete och tjänande i människans världar (47–49).

²Eftersom monaden såsom 46-jag har medvetenhetsgemenskap med det gamla kausalhöljet i alla dettas involveringar (inkarnationer), varvid det på stadier lägre än kausalstadiet delades i två – det mindre triadhöljet och det större uppsamlingshöljet med kausalcentret –, har monaden likaledes en på erfarenhet grundad insikt om att ha varit former – triadhöljen – tillhörande alla sju departementen, eftersom varje nyformat triadhölje vanligen är av ett annat departement än närmast föregående triadhölje. Monaden vet sig därmed ha varit alla sju departementen och intet av dem särskilt. Denna praktiska erfarenhet av att ha varit alla sju departementen och intet av dem särskilt är själva innebörden av monadens icke-identifiering med de sju departementen, de sju strålarna. På grundval av denna erfarenhet kan monaden, vorden andrajag, arbeta med alla sju departementsenergierna, bruka dessa såsom redskap, och en av förutsättningarna för detta bruk är icke-identifiering med dem. Den praktiska innebörden av detta är att monaden kan möta alla medväsen och alla situationer med den departementsenergi som i varje särskilt fall är den mest ändamålsenliga. Vart och ett av de sju departementen har sin färg, någon av regnbågens sju färger. Eftersom dessa sju färger är differentieringar som uppstår, när det vita ljuset bryts, kan man likna monadens eget vara, jagets eget vara, fritt från och höjt ovanför varje identifiering med någon av de sju, vid det vita, odifferentierade och obrutna ljuset.

³Emellertid skulle monaden icke, ens sedan den blivit 46-jag, av sig själv kunna veta att den är en monad, en uratom, som förvärvat obruten självmedvetenhet och oförlorbar gruppmedvetenhet, utan måste ha erhållit denna vetskap genom den undervisning i hylozoik den mottagit av sina lärare i planethierarkin. Det enda monaden såsom 46-jag kan av sig själv, av egen erfarenhet, veta om jaget är att jaget icke är något av höljen i världarna 47–49, alltså icke ens kausalhöljet, och icke heller det egna 46-höljet, en på erfarenhet grundad insikt om icke-identitet med 46 som monaden vidgar till att omfatta allt högre molekyllag (46:7, 46:6, 46:5 etc.) efter hand som den steg för steg förvärvar objektiv medvetenhet i allt högre molekyllag inom värld 46 och slutligen i atomslaget (46:1), ty objektiv medvetenhet i ett materielag medför förmågan av icke-identifiering med det medvetenhetsslag som motsvarar detta materielag eller, annorlunda uttryckt: insikt om att detta medvetenhetsslag är höljets medvetenhet, icke jagets medvetenhet. Utan kunskap om hylozoiken hade det legat närmast till hands för 46-jaget att identifiera det egna jaget i materiellt hänseende med tredjetriaden och i medvetenhets- och viljehänseende med tredjetriadens förvaltares, Protogonos' medvetenhet och vilja, ty av bådadera begynte monaden få känning redan såsom kausaljag och har den mera numera såsom 46-jag ännu vidare och djupare erfarenhet av.

⁴Att monaden såsom 46-jag icke skulle veta sig vara en monad, en uratom, är dock uteslutet, åtminstone i vårt planetsystem, eftersom ingen här någonsin har blivit 46-jag utan att därför ha mottagit undervisning och ledning av lärare i planethierarkin, och hylozoiken är planethierarkins grundläggande uppfattning av verkligheten och livet. Men det har tidigare förekommit att yngre lärjungar till planethierarkin – ej 46-jag och ej heller fulländade kausaljag – haft ofullständig kunskap om hylozoiken och därför i sin undervisning givit en på blotta förmodan byggd förklaring av jaget såsom tredjetriaden. Så mycket har dessa yngre kausaljag dock uppsnappat av hylozoiken att de givit jaget, såsom de fattat det, den rätta pytagoreiska beteckningen, ”monaden”, men, som ovan angivits, felaktigt åsatt tredjetriaden denna beteckning. Efter år 1950, vilket på en gång markerar begynnelsen av Vattumannens tidsålder och hylozoikens offentlighöjande, hör dylika misstag till det förgångna. Numera är nämligen samtliga planethierarkins lärjungar, även de som är antagna på prov, grundligt förtrogna med hylozoiken från första början.

⁵Kännetecknande för 46-jagets medvetenhetsexpansion är dess gemensamma och delade

medvetenhet med allt fler monader i ett successivt alltmer vidgat "vi" med samtidigt bevarande av den egna jagmedvetenheten, monadens medvetna självidentitet. Detta kan kallas "medvetenhetsgemenskap genom icke-identifiering", eftersom 46-jaget tack vare hylozoiken vet att alla identifieringar, monaden gör under sin expansion upp genom allt högre riken, är endast tillfälliga, göres med samtidig insikt om att "jag är icke bara detta utan ständigt något mera och högre" och därför måste överges, den ena efter den andra, för att monaden till sist skall nå värld 1 och där konstatera sig vara det urjag den alltid varit.

⁶Denna förmåga av medvetenhetsgemenskap genom icke-identifiering övas, såsom ovan sades, också gentemot de sju departementsenergierna och därmed också av dessa sju energier bestämda medvetenhetskolektiv. 46-jagets förmåga av icke-identifiering med dessa sju medför icke bara förmågan att bruka dessa energier utan även förmågan att fritt röra sig inom och mellan vårt sjuklots sju klot, vart och ett bestämt av sin departementsenergi. Vårt klot, Jordan, tillhör fjärde departementet, och de övriga sex kloten tillhör därför departementen 1, 2, 3, 5, 6 och 7. 46-jaget ser dessa klot icke i första hand såsom materiella bildningar utan framför allt såsom medvetenhetskolektiv av involutions- och evolutionsmonader, fält för gemensamt arbete och tjänande, studium och forskning. För 46-jaget är hela sjuklotet ett enda kollektivväsen, i materiellt hänseende begränsat av sjuklotets periferi men inom denna yttre gräns utan de inre skrankor och hinder som de ingående sju klotens periferier sätter för lägre slags jag.

⁷En av de förformningar, individer i människoriket gör inför förvärvet av denna 46-jagets förmåga av medvetenhetsgemenskap utan identifiering, är ändamålet med övningen "jag är monaden, suverän i alla mina höljen". Denna övning avser den för befästandet av jagidentiteten nödvändiga icke-identifieringen med höljen; för aspiranter och yngre lärjungar icke-identifiering med de båda fysiska höljen, emotional- och mentalhöljen; för invigda lärjungar, nyvordna kausaljag, tillkommer icke-identifiering även med kausalhöljat. Icke-identifiering med emotionalhöljat och alla i detta förekommande mekaniska och automatiska medvetenhetsfunktioner måste individen numera (efter år 1925) ha förvärvat redan i aspirantskapets början.

11.19 Frömeditation "Förbindelsen med mig själv den jag är i framtiden"

¹Fysikalisterna brukar säga, "intet är så visst som att vi alla skall dö". Vi pytagoreer säger däremot, "intet är så visst som att vi alla har evigt liv, eftersom vi allesamman utan undantag är oförstörbara monader".

²"Vem är du?" Varje pytagoré måste besvara frågan icke endast teoretiskt, "jag är en monad i en triad i ett kausalhölje", vilket ju alltför lätt blir endast ett rabblande utan djupare eftertanke och framför allt utan betydelse i livshänseende. Att besvara frågan praktiskt innebär en ständigt förnyad viljeakt, ett åtagande med vida förgreningar in i oräkneliga framtida liv. Att i praktisk mening säga "jag är" betyder att människan, i den stund hon säger det, med en viljeansträngning inifrån monaden gör sin egen insikt, monadens egen insikt, sin egen medvetenhet, monadens egen medvetenhet, gällande mot höljenas automatiska och mekaniska tendenser. Denna insikt och medvetenhet om "jag är" kan icke finnas utan samtidig insikt och medvetenhet om "jag är icke detta", "jag är ingenting av detta som jag-monaden iakttar såsom något yttre".

³"Jag, monaden, är oförstörbar." Jag, monaden, har funnits, existerat såsom ett levande, ett förnimmande väsen ända sedan min medvetenhet aktualiserades i kosmos för många hundra miljarder år sedan. Jag, monaden, är nu såsom medlem av fjärde naturriket ett allt oftare självmedvetet väsen. Jag, monaden, strävar efter att bli ett permanent självmedvetet väsen såsom kausaljag och, sedan jag-monaden övergått till femte naturriket och blivit ett andrajag, ett gruppmedvetet väsen, som äger oavbrutet expanderande vimedvetenhet med allt fler medmonader i allt större kollektiv.

⁴Väl inkommen på och vandrande den rätta vägen mot allt högre medvetenhet med oav-

brutet förvärv av för den ständigt fortgående medvetenhetsexpansionen nödvändiga egenskaper och förmågor, vilka inte är de snart upplösta höljenas utan jagets-monadens egenskaper och förmågor, inser jag-monaden att hela min-monadens framtid, framtiden utan slut för detta evighetsväsen som är jag-monaden, är en oavbruten stegring av min-monadens kunskap, förståelse, egenskaper, förmågor, kraft att förverkliga och skicklighet att handla.

⁵Denna oavbrutna utveckling av mina-monadens egenskaper och förmågor betyder att jag själv-monaden sådan jag är i framtiden vet, kan, förstår och förmår mycket mera än jag-monaden nu, i denna inkarnation, med denna uppsättning höljen vet, kan, förstår och förmår.

⁶Då det icke finns någon enbart teoretisk esoterik utan all esoterik också måste taga sig uttryck i handling, måste denna fråga ställas: Vilken praktisk tillämpning här och nu har denna idé och lära om min-monadens framtida existens med större kunskap, starkare vara och djupare förståelse? Svaret blir såsom följer.

⁷Jag-monaden, sådan jag är i framtiden, existerar redan nu. Jag-monaden-i-framtiden existerar nämligen såsom potential. Det är logiskt och faktiskt ofrånkomligt att denna potential en gång skall aktualiseras. Hur lång tid detta tar är en underordnad fråga; monaden har all den tid den behöver.

⁸Den fullare kunskapen och djupare förståelsen av detta faktum vinner monaden först med förvärvet av kausalmedvetenheten och naturligtvis i ännu högre grad med förvärvet av essentialmedvetenheten. Detta sammanhänger direkt med den i dessa högre medvetenheter inneboende förmågan att konstatera orsaker, vari ingår även att urskilja de verkningar dessa orsaker åstadkommer.

⁹Ju mer monaden utvecklar och fulländar denna förmåga att konstatera orsaker i nuet och i det förflutna, desto tydligare ser den de verkningar de konstaterade orsakerna åstadkommer i framtiden. Detta gäller givetvis även monadens konstaterande av orsaker rörande den själv i nuet och i det förflutna. Ju högre medvetenhet monaden förvärvar från kausalmedvetenheten uppåt, desto klarare, exaktare, sannare blir dess uppfattning om sig själv sådan den är i framtiden och desto längre in i framtiden når denna uppfattning.

¹⁰Detta framtidens jag, denna framtidens monad, finns således redan, eftersom orsakerna till dess existens redan är i verksamhet. Med denna insikt uppstår flera intressanta frågor: Kan jag-monaden-här-i-nuet komma i förbindelse med jag-monaden-där-i-framtiden? Om så är fallet, hur gör jag-monaden-här-i-nuet det? Och hur använder jag-monaden-här-i-nuet en dylik förbindelse, om detta lyckas?

¹¹Monaderna kan göra det och gör det också. Under sin evolution flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och sitt övermedvetna. Dess nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall dess nuvarande dagsmedvetna tillhöra dess undermedvetna och dess nuvarande övermedvetna bli dess framtida dagsmedvetna. Det som monaden sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i sina bästa stunder, i oförglömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då den uppåtar oanade krafter inom sig och modigt angriper de svåraste problem och klarar av de svåraste situationer, eller då den nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta skall i framtiden bli dess normala, dess vardagliga medvetande.

¹²Mot idén att detta framtida jag, denna framtida monad, redan existerar kanske någon invänder att den framtida monaden än så länge finns bara såsom potential och därför icke är fullt verklig eller att talet om jag-monaden-här-i-nuet och jag-monaden-där-i-framtiden antyder att det i själva verket rör sig om två monader eller att jag-monaden-där-i-framtiden visserligen finns men att jag-monaden-här-i-nuet inte kan komma i kontakt med den och allra minst mottaga hjälp av den.

¹³Svaren på dessa och liknande invändningar blir såsom följer. Framtidens monad är visserligen en potential. Man måste dock skilja mellan betingad potential och obetingad potential. Betingad potential är varje möjlighet, som icke med absolut nödvändighet aktualiseras. Till

exempel ligger eken potentiell i varje ekollon, så att varje uppvuxen ek en gång varit ett ollon, medan däremot icke varje ekollon växer upp till ett träd. Obetingad potential innebär något annat, nämligen att potentialen med absolut nödvändighet aktualiseras, att således denna aktualisering endast är en tidsfråga, att alltså frågan icke gäller "om" utan endast "när". Monadens förvandling, efter införandet i kosmos, från omedveten och oförmögen till kosmiskt allvetande och allsmäktig med alla stadier av ökande medvetenhet och förmåga däremellan är en dylik nödvändig process: alla monader i kosmos, alla utan undantag, skall nå slutmålet. Monadens kosmiska allvetenhet och allmakt är således en obetingad potential, en absolut potential.

¹⁴Monadens framtida existens är en obetingad potential, till skillnad från exempelvis vår planets framtida existens. Vår planet är sammansatt av atomer, molekyler och aggregat därav, och allt sammansatt måste en gång upplösas. Och eftersom vi inte vet exakt när i framtiden denna nödvändiga upplösning skall ske, måste planetens framtida varaktighet vara oviss för oss; blott ett vet vi: den kommer till sist att upphöra att existera.

¹⁵All sådan materiell verklighet, som exoteriska vetenskapen känner, består av sammansatta ting, vilka alla till sist måste upplösas, upphöra att existera. Deras framtida existens är därför en betingad eller i tiden begränsad potential, begränsad nämligen av de yttre krafter som till sist åstadkommer upplösningen.

¹⁶Uratomerna eller monaderna är däremot en kategori för sig, okänd för exoteriska vetenskapen. I egenskap av att vara osammansatta, enkla, och bärare av urkraften dynamis i dennas högsta kosmiska potens kan uratomerna–monaderna icke upplösas av någon utifrån verkande kraft. Deras framtida varaktighet är därför obetingad, obegränsad.

¹⁷Ju högre monaden når i sin medvetenhetsutveckling, desto fler och viktigare i gång varande orsaker får den kännedom om och desto klarare, exaktare uppfattar den dessas verkningar in i framtiden. Desto färre och desto mindre viktiga orsaker med dessas verkningar undgår därmed monadens vetskap. Monadens visshet om sitt framtida öde blir därmed allt fastare grundad. Denna visshet förstärks ytterligare därigenom att monaden såsom medlem av femte, sjätte etc. naturrikena alltid också är medlem av kollektivväsen, vars samtliga ingående monader delar sin kunskap, förståelse och samlade erfarenhet; innebärande ett ofantligt tillskott till den individuella kunskapen, förståelsen och samlade erfarenheten. Vidare gäller att varje dylikt kollektivväsen, tack vare att det förvärvat laglydnadens essentiala egenskap, äger rätt till den ytterligare kunskap ännu högre kollektivväsen förmår och vill skänka det. Allt detta medför att den enskilda monaden, när den väl nått de övermänskliga rikena, äger en oförstörbar och oförlorbar visshet om att den skall aktualisera sin potential till gudomlig allvetenhet och allmakt, att denna aktualisering endast är en tidsfråga.

¹⁸Det som alltjämt fattas monaden, så länge den förblir i människoriket, är kunskap om många viktiga fakta, nämligen att detta är visserligen momentana men ändock verkliga förbindelser med något i framtiden redan existerande, monadens eget framtida vara; att monaden kan upprätta dylika förbindelser avsiktligt och medvetet i stället för att passivt vänta och hoppas att de spontant upprättas; att sättet att upprätta dem är med en viljeakt i ett ögonblick av själverinring och icke-identifiering; att monaden skall använda dylika ögonblick av förbindelse med sig själv sådan den är i framtiden till att förse sig med kraft, kunskap och förståelse för sitt arbete på tre linjer.

¹⁹Varför i ögonblick av själverinring och icke-identifiering? Eftersom de är monadens bästa stunder. Eftersom i andra, sämre stunder monaden icke är medveten och icke är närvarande. Det är monaden, som upprättar förbindelsen. Höljerna kan icke göra det. Ett annat sätt att betrakta saken och komma till samma svar är att förstå att ögonblicket av själverinring är det tillstånd hos individen i nuet som överensstämmer med hans tillstånd i framtiden; att det han nu kan vara endast tillfälligt, korta stunder, med långa perioder av glömska och sömn däremellan kan han i framtiden vara allt längre stunder, varvid dessa tillstånd blir allt mera viljeframkallade, med allt kortare perioder av glömska och sömn däremellan. Ju längre och ju

bättre han minns sig själv, desto mer blir han sin egen framtid lik.

²⁰Jag-monaden behöver därför inte belasta andra individer, medmonader, vare sig sådana i eget rike eller i högre riken, med bön om hjälp. Jag-monaden här-nu äger ju såsom yttersta resurs, mig-själ-monaden i framtiden sådan jag-monaden redan existerar där-då. Detta är ytterligare en tillämpning av lagen för självförverkligande eller ”gör först allt du själv förmår, innan du ber en annan om hjälp”.

²¹Jag-monaden-i-framtiden är samma jagmedvetenhet som jag äger i nuet, när jag framkallar den avsiktligt genom själverinring. Den framtida har visserligen knutna till sig egenskaper och förmågor, som jag-monaden-i-nuet ännu inte äger, men jagmedvetenheten i sig, självmedvetenheten, monadens medvetenhet, är densamma. Skillnaden mellan den nuvarande och den framtida ligger i varaktigheten och graden av kontroll över höljena, och varaktigheten är en funktion av graden av kontroll.

²²Förbindelsen mellan mig, monaden, den jag är i nuet och mig, monaden, den jag är i framtiden existerar genom de orsaker, redan igångsatta och verkande, vilka skall nå och påverka mig-monaden-i-framtiden. Och eftersom jag-monaden-i-nuet är ett medvetet väsen, när jag utför denna övning, om än inte annars, finns också, jämte energiförbindelsen, även medvetenhetsförbindelse; att det så är, framgår även av hylozoikens treenighetslära: finns medvetenhet närvarande, så finns även motsvarande energi och vice versa.

11.20 Långa tanken om att arbeta på att bli ett andrajag

¹Att övervinna illusioner om högre viljeförmågor. Viljan i esoterisk mening är för förstajaget ett mysterium, som det icke kan förstå. Först andrajaget, som medvetet och ändamålsenligt förbereder sig att bli ett tredjejag, börjar förstå viljan, viljans väsen, viljans erövring, viljans högre förmågor och dessas bruk för kollektiva medvetenhetsexpansionen. Att förstajaget ej kan förstå viljan betyder icke att det icke skall söka förstå. Ty även såsom förstajag kan monaden, i arbetet och tjänandet, komma i momentan kontakt med andrajaget. Då är monaden för ögonblicket icke längre ett förstajag utan ett andrajag. Då kan monaden något förstå viljan.

²Så länge monaden helt och hållet är förstajag, så länge den saknar kontakt med andrajaget, kan den bara göra sig illusioner om viljan och dess högre förmågor. Enheten, opersonliga kärleken, är en av dessa högre viljeförmågor. Men förstajaget uppfattar mekaniskt talet om enhet eller kärlek enligt sentimentalitetens krav. En annan illusion visar sig i förväxlingen av enhet med jämlikhet; en tredje i tron att förståelsen är allt och ersätter förverkligandet; en fjärde i tron att monaden når högre nivåer och stadier genom att meningslöst offra sådant den ännu icke frigjort sig från; en femte i tron att förstajagets mekaniska överaktivitet, yttrande sig i streberaktighet och projektmakeri, är manifestation av högre slags vilja, då den i själva verket är manifestation av obalanserad pingalaenergi; en sjätte i tron att egna försök att tvinga på andra sin vilja är manifestation av högre slags vilja; en sjunde i tron att egna planer är bättre än planetregeringens plan för kollektiva medvetenhetsutvecklingen. Alla dessa och andra liknande föreställningar är blott illusioner, som står hindrande i vägen för monadens kontakt med andrajaget. Att urskilja dem för vad de är och avsiktligt och medvetet frigöra sig från dem är därför nödvändigt i monadens arbete på att bli ett andrajag.

³Att orientera sig allt mer mot viljeaspekten. Såsom kausaljag får människomonaden den första medvetna kontakten med tredjetriaden och Protogonos, börjar därför orientera sig allt mer mot viljeaspekten, som ju är den i tredjetriaden dominerande. För monaden såsom essentialjag intensifieras denna medvetna kontakt, framför allt eftersom essentialjaget blir medveten lärjunge till Protogonos, liksom tidigare kausaljaget var medveten lärjunge till Augoeides. En annan viktig faktor, som disponerar för det nära förhållandet mellan 46-jaget, tillhörande mänskliga evolutionen, och 44-jaget Protogonos, tillhörande devaevolutionen, är det naturligt nära sambandet mellan 46 och 44. Orienteringen mot viljeaspekten i essentialmedvetenheten

avser aldrig enbart individen utan alltid essentiala kollektivväsendets förverkliganden i enlighet med livslagarna och planetregeringens plan för medvetenhetsexpansionen. Den är essentiala planmedvetenhetens viljemanifestation.

⁴*Att bli andlig ledare.* Med ”andlig” avses allt som avser utvecklingen av potentiella andrajagsmedvetenheten: kausal, essential och superessential. Andliga ledare måste kunna stå ensamma, och det kan de alltid göra, om de har förmåga att älska. De får icke låta sig hindras av dem som ej kan hinna med i tempot. Ledare måste ha ett mål, sinne för proportioner, kunna tänka klart, äga ödmjukhet och förmåga av anpassning, känna sympati för alla inom området för deras verksamhet, avstå från pedanteri. Ledare måste räkna med att bära skulden för medhjälparens misslyckanden, med angrepp från alla som väntar sig för mycket, från oförmågan att inse och förstå, från alla slags kritikastrar, som hetsar upp allmän opinion. Verklig kärlek, essentialitet, är opersonlig, saklig, orubblig och främmande för allt slags egoism och sentimentalitet.

⁵*Att övervinna partiskhet beroende på egen typtillhörighet.* Opersonlighet är icke möjlig, förrän individen förvärvat essentialmedvetenhet och ingått i enheten. Dessförinnan medför den ansvarslöst avståndstagande. Långt innan det kan bli tal om opersonlighet, måste individen ha befriat sig från emotional attraktion och repulsion, gillande eller ogillande av någon i överindividuella, esoteriska familjegruppen (på samma utvecklingsstadium). Allt sådant som gör att man föredrar den ene framför den andre i gruppen, måste ersättas med gemensamhetsmedvetenheten och arbetet på gemensamma uppgifter.

⁶*Att finna gruppen och ingå i den.* Med ”gruppen” menas den esoteriska gruppen, den grupp aspiranten tillhör genom ödeslagens och skördelagens faktorer, varvid de förstnämnda visar sig bland annat däri att gruppmedlemmarnas kausalhöljen redan utgör ett kollektivväsen i kausalvärlden och att deras augoeider särskilt nära samarbetar inbördes. Gruppen är en del av en större grupp individer, klanen. Klanens individer har kausaliserat tillsammans och det förutsätts även att de skall essentialisera tillsammans.

⁷Gruppmedlemmarna sammanföres för att förvärva förståelse för varandras egenart, lita på varandra, lära sig samarbeta, gemensamt tjäna utvecklingen och mänskligheten, allt med tanke på gemensamma uppgifter i framtiden såsom enhetligt kollektivväsen. Det är i gruppen och endast i gruppen, som gruppmedvetenheten utvecklas.

⁸När individen blivit kausalt medveten, börjar han intressera sig för sina klanmedlemmar för att bilda en grupp i kausalvärlden. Det är denna grupp han skall samarbeta med i fortsättningen. Det kan hända att hithörande individer ej gjort lika snabb ”karriär” som han själv. Men han känner de sina och söker hjälpa dem. Detta är förklaringen på att ett kausaljag på för andra obegripligt sätt har intresse för vissa individer och icke för andra, kanske längre komna.

⁹Så länge klanmedlemmarna står på lägre stadier, kan de ofta hindra varandra och icke kännas vid varandra, liksom individen kan stå i vägen för sig själv. De är då offer för formen och fäster sig mera vid formen än vid ”själen” i formen. När de älskar själen i formen, börjar de ana vad det vill säga att älska.

¹⁰Att söka sin grupp är fortsättningen på förvärvet av kärlekens egenskap. Att söka sin grupp är att söka lägsta enheten. Därmed vinnes förståelse för enheten och mognar människan för inträde i enhetens värld.

¹¹När individen undanröjt hindren hos sig själv för att finna sin grupp, finner han den också.

¹²Att ingå i gruppen betyder mycket mera än att bara formellt upptagas i den. Det gäller för individen att eliminera allt sådant i de egna höljen som försvårar gruppandans och gruppmedvetenhetens framväxt.

¹³*Att exakt förstå skolregler.* Skolregler är inga alster av förstajagets medvetenhet, utan formuleringar för förstajagen av andrajagens insikter, vilka i sin tur är sammanfattningar av miljoner års kollektiva erfarenheter. Individens avstånd till förståelse och tillämpning av skolreglerna är måttet på hans avstånd till andrajaget. Först kommer viljan att tillämpa skol-

reglerna, därpå begripandet, sedan tillämpningen, därefter relativa förståelsen och sist exakta förståelsen. Exakta förståelsen kommer alltså ur tillämpningen. Exakta förståelsen undanröjer tvivel och tvekan rörande tillämpning i det enskilda fallet. Eftersom skolregler är yttringar av andrajagets medvetenhet, är det först andrajaget, som äger denna exakta förståelse. Därför är strävan efter exakt förståelse av skolregler ett led i strävan efter andrajagets medvetenhet.

¹⁴*Att inträda i enheten.* Det är en mycket stor skillnad mellan dem som ingått i enheten, alltså blivit essentialjag, och dem som alltjämt är utanför enheten, och detta gäller även dem som momentant har upplevat enheten. Inträdet i enheten är för individen en lång och krävande process. Först måste han kvalificera sig för att bli lärjunge till planethierarkin. Som sådan får han i tur och ordning genomgå de tre första planetariska initiationerna, varefter han blir ett kausaljag. Först såsom kausaljag kan han genomgå fjärde planetariska initiationen, därvid offra sitt kausalhölje och definitivt övergå till andratriaden, göra sitt inträde i enheten, förvandlas till ett andrajag, 46-jag, och därmed till en medlem av planethierarkin. Han måste långt dessförinnan ha visat sig duga till hierarkins medarbetare, egentligen duga så väl att hierarkin ser hans lärjungaskap såsom en i det långa loppet ”lönsam investering”, väl motiverande det stora besvär antagandet och skolningen av även de potentiellt mest kompetenta lärjungar vållar lärarna. Vi människor är nämligen inte så duktiga som vi inbillar oss.

¹⁵*Att inträda i kosmiska etervärlden.* Först kausaljaget kan förstå att eterhöljet är förstajagets viktigaste hölje i energihänseende. Det finns i hela kosmos intet slag av energi, som icke på något sätt kommer till synes i fysiska etermaterien och i eterhöljet. Eterhöljet består i sin helhet av evolutionsmateria, icke involutionsmateria såsom emotional- och mentalhöljerna. Dess funktioner är därför av en betydligt högre kvalitet än emotional- och mentalhöljernas. Eterhöljets materie- och energislag har tydliga likheter med materielagen 43–46; det är därför de senare kallas ”kosmiska eteriska”, fysiska eteriska materielagen ”solsystemiska eteriska”. En sådan likhet är att såväl kosmiska som solsystemiska etermaterien är evolutionsmateria, en annan, därmed sammanhängande, är att båda slagen av etermateria präglas av en höggradig ändamålsenlighet. Eterhöljets funktioner är därför, på ett helt annat sätt än emotional- och mentalhöljernas, pålitliga. Det är därför normalindividen kan vara ändamålsenligt verksam i det fysiska, utföra fysiskt arbete oavbrutet, i timmar om så behövs, och nå önskat resultat. Motsvarande är mycket svårt i det emotionala och mentala, där normalindividens uppmärksamhet utan fysiskt stöd vanligen sällan kan riktas på en viss bestämd sak eller syssla annat än kortvarigt.

¹⁶I själva verket är människans eterhölje en skapelse av högre väsen, avsedd av dessa såsom ett redskap, varmed monaden såsom förstajag kan börja förstå enheten och enhetsvärldarna, essentialvärlden till att börja med. Att medvetet inträda i solsystemiska etervärlden (49:1-4), i dess lägsta eter (49:4) till att börja med, är därför en förberedelse, en förformning inför inträdet i kosmiska eterens lägsta värld (46). Även har detta medvetna inträde i lägsta etern förutsättningen att människan kan i någon mån leva medvetet i det essentiala, liksom medvetna inträdet i näst lägsta etern (49:3) förutsätter viss förmåga att medvetet leva i det superessentiala (45).

¹⁷*Att förbereda för sjätte rotrasen.* För medlemskap i sjätte rotrasen måste varje individ kvalificera sig, icke genom nuvarande rastillhörighet utan genom egen förtjänst, genom visad skicklighet i handling, genom eget arbete på de tre linjerna. Eftersom sjätte rotrasens medlemmar samtidigt är elever i skolan, betyder arbetet på linje tre icke endast arbetet för skolans framträdande utan även för sjätte rotrasens. För arbetet på linje ett, två och tre gäller att ingen individ, som med sitt arbete visar att han äger kvalifikationerna, kan undanhållas medlemskap i sjätte rotrasen, och motsvarande gäller för gruppen i dess arbete, ty individerna kommer att införas gruppvis i sjätte rotrasen.

¹⁸*Att arbeta för den goda statens förverkligande.* Den goda staten är gruppmedvetenhetens förverkligande i suverän samhällelig form. Den förutsätter därför skolan, som i sin tur förutsätter den esoteriska studiegruppen. Arbetet för den framtida goda statens förverkligande måste således utgå från den i nuet existerande esoteriska gruppen. Av detta följer att esoteriska

gruppen måste kollektivt förstå dessa mål, måste tillämpa skolprinciper och skolregler med dessa mål för ögonen. Gruppen arbetar på linje två och linje tre med vetskap om och förståelse av dessa mål. Den enskilda gruppmedlemmen arbetar på linje ett med samma vetskap och förståelse, strävar att göra sig dugande till medborgare i den goda staten.

¹⁹*Att göra Augoeides' arbete obehövt.* Alltjämt såsom kausaljag behöver människomonaden sin Augoeides för aktiveringen av essentialmedvetenheten 46:5-7 och även atomiska mentalmedvetenheten, 47:1. Förvandlingen till essentialjag förutsätter att människomonaden gradvis övertar alla de funktioner Augoeides fyllt för kausaljaget, så att den till sist kan alldeles befrias för andra uppgifter. Häri ingår människans allt exaktare förståelse och tillämpning av livslagarna, allt djupare förståelse och effektivare framvisning av de essentiala egenskaperna.

²⁰*Att lätta gemensamma bördan.* Lärjungen kännetecknas av att äga åtminstone begynnande enhetsmedvetenhet, gemensamhetsmedvetenhet, gruppmedvetenhet. Men kan dylik medvetenhet finnas hos någon, som inte lättar gruppens gemensamma arbetsbördan genom att göra en rejäl insats inom området för gruppens verksamhet? Naturligtvis inte. Broder är endast den som bär broders bördan. Lärjungen måste ha lämnat det stadium bakom sig, där människan nöjer sig med sentimentala funderingar på att göra något stort, drömmar om att vara till gagn, fantasier om att tjäna. Gemensamhetsmedvetenhet är medvetenhet om gemensamma bördan, gemensamma plikten, gemensamma ansvaret, en medvetenhet som driver till ändamålsenlig och lagenlig handling.

²¹Essentialjagets liv är arbete, men utan ringaste förnimmelse av tvång, tyngd eller leda, såsom ofta är fallet hos förstajaget. Essentialjaget har nått insikten att livet, när det är som bäst, är arbete i och för manifestationsprocessen, för monadernas medvetenhetsutveckling, arbete i sällhet utan tanke på egna jaget, sällhet som är ofattbar för lägre medvetenhet.

²²*Att se uppgiften och göra den.* En av de viktigaste skillnaderna mellan aspiranten och antagna lärjungen är att lärjungen ser uppgiften och gör den, ser vad egna gruppen behöver göra såsom en liten del i fullgörandet av planetregeringens plan och även gör det i harmonisk samverkan med gruppens övriga medlemmar. Handling kräver motivation, drivkraft, men för detta slags syn och handling räcker det icke att äga blott den emotionala motivation, emotionalvilja, som kännetecknar mänskligheten i gemen. Med blotta emotionalviljan gör människan det hon önskar göra, det hennes begär driver henne till, icke det hon bör göra, det hennes bästa mentala insikt och förståelse säger henne att hon bör göra. För att drivas uteslutande av denna sin bästa mentala insikt och förståelse måste hon äga mentalvilja (47:4), och det gör människan i regel som först, när hon nalkas kausalstadiet, äger begynnande kausalmedvetenhet. Skillnaden i detta avseende mellan aspiranten och antagne lärjungen är att aspiranten visserligen har både emotionalvilja och mentalvilja men att mentalviljan är svagare, medan hos lärjungen mentalviljan är starkare än emotionalviljan, åtminstone när det verkligen gäller.

²³För att bli antagen till lärjunge måste aspiranten således stärka mentalviljan, göra den starkare än emotionalviljan. Hur gör han det? Svar: Genom att allt oftare handla som om den redan vore starkare. Genom att allt oftare, först i små ting men sedan i allt större och viktigare, handla utan att behöva först emotionellt värmas upp, entusiasmeras, sentimentaliseras, utan enbart genom insikten och förståelsen och även – och detta är viktigast – genom samvetet, som förebrår honom för att hans insats är för svag och för liten mot vad han borde och kunde med all den teoretiska esoteriska lärdom han insupit. Ju oftare och ju bättre aspiranten förmår göra mentalviljan gällande mot emotionalviljan, desto snabbare nalkas han lärjungastadiet.

²⁴*Att sätta en annan i sitt ställe.* Uppvaknandet till gemensamhetsmedvetenheten medför insikten att medvetenhetens expansion är gruppaktivitet, att individen stiger framåt och uppåt icke såsom individ utan såsom medlem av en grupp, som själv vidgas genom nytillkomna. I gruppen är eller förblir han varken den förste eller den siste, den äldste eller den yngste. Han

skall därför vara inställd på att vägleda, hjälpa och vara ett föredöme för alla de yngre. Dessa yngre kan nämligen icke stiga utan de äldres vägledning och hjälp. Lika sant är att de äldre icke kan stiga utan att vägleda och hjälpa de yngre; dessa skall ju i sinom tid ersätta de äldre, så att dessa kan gå vidare till högre uppgifter. Regeln lyder alltså: för att själv kunna stiga måste du sätta en annan i ditt ställe.

²⁵*Att övervinna skenet.* Aspiranter må vilseledas av skenbar sanning, förvrängning av sanning, iklädd attraktiv fantasiform, lärjungar med begynnande andrajagsmedvetenhet gör det däremot icke. Redan i första begynnelsen av sin aktivering fungerar såväl kausalmedvetenheten (47:3) som essentialmedvetenheten (46:7) såsom urskillningsredskap, varmed lärjungen skiljer mellan sant och falskt, äkta och oäkta exempelvis ifråga om verkliga och endast föregivna esoteriska fakta. Aspiranter må ännu sakna insikten att ockultisternas, kvasiesoterikernas fantasikonstruktioner har sin energi icke från planethierarkin utan från svarta logen, men för lärjungarna är detta självklart, ty varför skulle denna makt, som ännu så länge (så länge mänsklighetens dåliga skörd tillåter) härskar i fysiska och emotionala världarna, avhålla sig från att söka vilseleda även på det område, där aspiranterna börjar sitt sökande och alltså där de lättast låter sig vilseledas, om just lögnen och vilseledningen är de svartas främsta förfaranden?

²⁶*Att vara fullständigt fri från resterande idiosynkrasier.* Dessa är för individen kännetecknande egenheter, som finns i förstajagets höljen men ej hos monaden och som monaden därför ej heller kan medföra till femte naturriket. Med andra ord sagt är de icke yttringar av essentiala egenskaper. Hur svårutrotliga idiosynkrasier är framgår av att även kausaljagets av idel mentalatomer bestående, alltså förvandlade kausalhölje kan bära på resterande sådana.

²⁷Det är ändamålsenligt att indela idiosynkrasierna i två grupper: sådana som från grupplivets synpunkt är oväsentliga, icke störande, och sådana som verkar störande, försvårande eller rentav hindrande på grupplivet, det vill säga grupparbetets och gruppmedvetenhetens utveckling. Det är med idiosynkrasierna av den senare gruppen individen måste göra rent hus för att kunna inlemmas i gruppen. Särskilt svårartade idiosynkrasier kan medföra sin egen förblindelse. Då inser individen icke ens att de är ett problem för honom själv och gruppen.

²⁸*Att medverka för jordens förvandling till en helig planet.* Vår jord är icke en helig planet. I de forntida esoteriska skrifterna kallas övriga planeter i vårt solsystem för heliga, emedan hatet där är okänd företeelse, inga ondskans makter existerar samt växter, djur och människor ej iklänts organisk form, detta lidandeshölje. I en helig planet styr de övermänskliga rikena allt lägre liv. I en helig planet styr skolan samhällslivet och kulturen.

²⁹I solsystemregeringens plan ingår att jorden skall bli en dylik helig planet. För detta mål arbetar alla andrajag, tredjejag och kosmiska jag, verksamma i planeten. Emellertid är dessa högre jags insats icke tillräcklig, utan även förstajagen måste medverka, åtminstone de mer medvetna av dessa, och detta deras deltagande är i själva verket nödvändigt för deras förvandling till andrajag, allt enligt självförverkligandets lag, som säger att högre jag icke gör det som lägre jag kan och därför bör göra.

³⁰Vi medverkar för jordens förvandling till en helig planet genom att först och främst förvärva urskillning ifråga om heligt och oheligt, det vill säga rätt och orätt, nämligen vad som är i överensstämmelse med livslagarna – och då i synnerhet frihetslagen, enhetslagen, självförverkligandets lag och aktiveringslagen – och vad som inte är det. På grundvalen av denna urskillning ställer vi tillämpning. Därefter handlar det om att skänka vårt stöd för och vår lojalitet mot alla slags krafter som verkar i enlighet med lagarna och vägra allt slags stöd för eller lojalitet mot de krafter som verkar emot dem. Slutligen upplyser vi andra för att hjälpa dem att utveckla egen motsvarande urskillning.

LA 2018-01-22.